

Z obsahu:

Rozjímání o Božím zákoně

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
15. ledna 2003
- strana 2 -

Nést svůj kříž v náruči

Životní příběh Žofie Cra-
merové, která zemřela
ve věku 32 let
- strana 4 -

Dílo Svaté misijní dětství

Promluva Svatého otce
k dětem misijního díla
- strana 7 -

Církev se nedá zatlačit do kouta

Proslov biskupa Gerharda
Ludwiga Müllera po
složení přísahy věrnosti
- strana 8 -

Modlit se v rytmu slov

- strana 9 -

Početné rodiny

- strana 11 -

Pacem in terris:

trvalý úkol

Dokončení
z minulého čísla
- strana 12 -

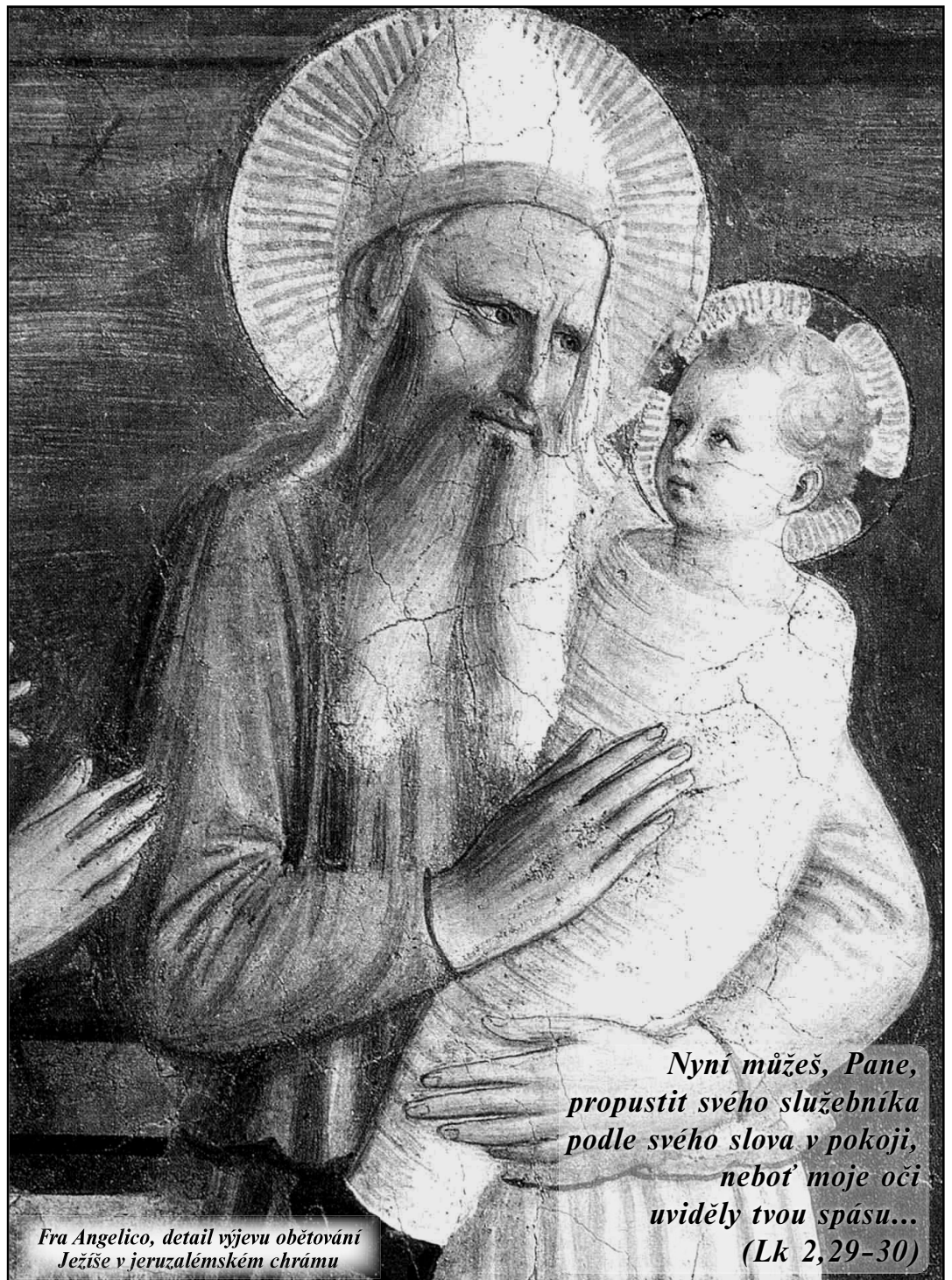
Přijímání na ruku

a tzv. katecheze

Cyryla Jeruzalémského
Dr. Arno Eichhorn
- strana 13 -

Bašta Pána Boha (4)

Vilém Hünermann -
četba na pokračování
- strana 14 -

*Fra Angelico, detail výjevu obětování
Ježíše v jeruzalémském chrámu*

*Nyní můžeš, Pane,
propustit svého služebníka
podle svého slova v pokoji,
neboť moje oči
uviděly tvou spásu...
(Lk 2, 29-30)*

EDITORIAL

Svátek, který slavíme letos v neděli 2. února, má bohatou historii a tak bohatý obsah, že je obtížné vystihnout ho jedním stručným názvem, který se také v průběhu dějin několikrát změnil. Nyní se slaví pod titulem *Uvedení Páně do chrámu*. Starší věřící ho pamatují jako svátek Očišťování Panny Marie neboli Hromnic. To, co Ježíšovi rodiče vykonali v chrámě, mělo dvě části. Nejdříve musela matka ukončit své čtyřicetidení očišťování, během kterého nesměla vstoupit do chrámu. Musela nejdříve přinést oběť, beránka, anebo alespoň dvě hrdličky nebo dvě holoubátka. Kněz nad matkou vykonal smířčí obřad a byla čistá. Tato oběť se konala u Nikaforovy brány, která spojovala nádvoří pohanů s nádvořím žen. Pak teprve mohli rodiče vstoupit do chrámu a vykonat druhou část zákonem předepsaného obřadu. Jestliže totiž dítě bylo prvorozené, patřilo podle zákona Hospodinu a muselo mu být představeno. Za jeho zpětné vydání se platil určitý peníz.

Z vnuknutí Ducha Svatého se v ten čas do chrámu dostavil zbožný stařec Simeon, který pronesl proroctví, podle kterého se toto obětované novorozeně stane *světlem k osvícení pohanů*. Tuto skutečnost nám dnes připomínají svíce, které se v úvodu liturgie světlí. Se svícemi se pak má konat jeden z nejslavnějších průvodů. „Svíce jsou několikanásobným symbolem Krista podobně jako o Velikonocích: jsou bílé, zhotovené z vonných květů panenskými včelami a jejich vosk představuje z panenské matky utvořené tělo. Knot, který prostupuje celou svíci, symbolizuje skrytou lidskou duši, světlo pak Božství, které je odvěkým Světlem a které se s člověčenstvím spojilo. Průvod symbolizuje příchod neposkrvněné Panny s Ježíškem, Světlem světa, do chrámu. Maria nás tak učí milovat *pravé světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět.*“⁽¹⁾

Pokračování na str. 10

Rozjímání o Božím zákoně

V našem současném dlouhém putování za světlem žalmů, které nám liturgie chval předkládá, jsme dospěli k jedné strofě – konkrétně devatenácté – rozsáhlejší modlitby Žaltáře, totiž žalmu 118. Jedná se o jednu část velkého abecedního zpěvu: stylistickou hrou rozděluje Žalmista své dílo na 24 strof, které odpovídají posloupnosti 24 písmen hebrejské abecedy. Každá strofa má 8 veršů, jejichž začátky jsou obsazeny hebrejskými slovy, která začínají stejným hebrejským písmenem.

Ta, kterou jsme nyní vyslechli, je strofa označená písmenem Kof a představuje prosebníka, který předkládá Bohu svůj život horlivé víry a modlitby (srov. v. 145–152).

Výzva k trvalé modlitbě

Vzývání Hospodina neznačí oddech, protože je to ustavičná odpověď na trvalou nabídku Božího slova. Na jedné straně se totiž kupí slovesa modlitby: volám k tobě, volám, volám o pomoc, slyš můj hlas. Na druhé straně se vyzvedá slovo Hospodina, který předkládá výnosy, naučení, slova, sliby, soud, zákon, přikázání a svědectví o Bohu. Spolu tvoří souhvězdí, které je jako polárka Žalmistovy víry a důvěry. Modlitba se rozvíjí jako dialog, který se otevírá ještě za noci, než začne svítání (srov. v. 147), a pokračuje po celý den, zvláště v životních nesnázích. Výhled je totiž někdy chmurný a mučivý: *Blíží se ti, kdo mě lstivě pronásledují, daleko jsou od tvého zákona* (v. 150). Ale prosebník má neotřesitelnou jistotu v blízkosti Boha s jeho slovem a milostí: *Blízko jsi, Hospodine* (v. 151). Bůh nezanechá spravedlivého v rukou pronásledovatelů.

A nyní, když jsme popsali prosté, ale výrazné poselství strofy žalmu 118, poselství, které je velmi vhodné pro začátek dne, svěříme se ve svém rozjímání

velkému církevnímu Otci svatému Ambroži, který ve svém komentáři k žalmu 118 věnuje celých 44 paragrafů tomu, aby vysvětlil právě strofu, kterou jsme vyslechli.

Ustavičně s Kristem

Když se znovu vrací k ideální výzvě ke zpěvu božských chval od prvních ranních hodin, zastaví se zvláště u veršů 147–148: *Přicházím na úsvitě a o pomoc volám..., horlivější jsou mé oči než oči noční hlídky*. V tomto Žalmistově prohlášení Ambrož tuší ideu vytrvalé modlitby, která zahrnuje všechny časy: „Kdo zapřisáhá Pána, dělá to, jako by nevěděl, že existuje nějaký zvláštní čas, který je třeba věnovat prosbám k Pánu, spíše setrvává ustavičně v tomto prosebném postoji. Ať už jíme nebo pijeme, hlásáme Krista, prosíme Krista, myslíme na Krista, mluvíme o Kristu! Kristus ať je stále v našem srdci a v našich ústech!“ (Commento al Salmo 118/2: SAEMO 10, s. 297)

Modlitba časného rána

Když pak hovoří o verších, které se týkají obzvláště ranních chvil, naráží přímo na formulaci z Knihy moudrosti, která předepisuje, že Bohu je třeba děkovat dřív, než vyjde slunce (16,28). Ambrož má tento komentář: „Bylo by to totiž trap-

né, kdyby tě paprsky rodičoho se slunce překvapily, jak s drzou nestoudností odpočíváš na lůžku, a kdyby ti slunce ranilo ospalé oči, ještě ponořené do strnulosti. Je to pro nás obžaloba, když strávíme tak dlouhý úsek času bez nejmenšího úko-

nu zbožnosti a bez nabídky duchovní oběti v prozrahávané noci“ (tamt. s. 303).

Svatý Ambrož pak v rozjímání o vycházejícím slunci – podobně jak to udělal v jiném slavném hymnu „za kohoutího zpěvu“ *Aeterne rerum conditor*, který je také součástí liturgie hodin – klade nám tuto otázku: „Nevíš snad, člověče, že každý den jsi dlužen Bohu za prvotiny svého srdce a svého hlasu? Žeň zraje každý den; každý den zraje jeho plod. Utíkej tedy vstříc slunci, které vychází... Slunce spravedlnosti chce, abys je předešel, a nečeká nic jiného... Jestliže předběhneš slunce při vstávání, obdržíš jako světlo Krista. Právě On bude prvním světlem, které zazáří ve skrytu tvého srdce. Bude to právě On, kdo ... dá zazářit v tobě rannímu světlu již v hodinách noci, budeš-li přemítat o Božích slovech. Zatím co přemítáš, rozednívá se... Za časného jitra pak pospěš do chrámu a odevzdej tam jako dar prvotiny své pobožnosti. A pak, když tě volají úkoly ve světě, nic ti nezabrání, abys řekl: *Horlivější jsou mé oči než oči noční hlídky, abych rozjímal o tvém výroku*, a s čistým svědomím se budeš věnovat svým záležitostem. Jak je krásné začít hymny a písněmi, od blahoslavenství, která čteš v evangeliu! Jak je blažené, když na tebe sestoupí a požehná ti slovo Pánovo; když ty, zatím co opětuješ ve zpěvu Pánovo požehnání, ujímáš se úkolu praktikovat nějakou ctnost, chceš-li najít v sobě něco, co ti dá pocit, že sis zasloužil ono božské požehnání“ (tamt. s. 303.309.311.313).

Přijměme i my výzvu svatého Ambrože a každé ráno otevřeme pohled na všední život, na jeho radosti a jeho mýry tak, že vzýváme Boha, aby stál při nás a vedl nás svým slovem, které vlévá jas a milost.

*Bolletino Vaticano 15. 1. 2003
Mezitimulky redakce Světla*

Oběť poslušnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešního svátku

On je ustanoven k pádu i ku povstání mnohých

Jdí dnes s Marií a Josefem do jeruzalémského chrámu, klanějí se Ježíškovi, kterého tu přinášejí. Božské Dítě se poprvé ocitá v tom, co je jeho Otce.⁽¹⁾ Maria ti dává příklad dokonalé pokory a poslušnosti. Ačkoliv velmi dobře ví, jaké nesmírné přízně se jí dostalo, podřizuje se bezvýhradně platnému zákonu. V zástupu ostatních matek, které přicházejí, aby se očistily, vypadá jako každá jiná. Ani jí však nepřijde na mysl, aby dávala najevo, že je něco víc a že je jiná než ostatní. Ví, že svou pokorou více oslaví Boha, a to je jediný smysl jejího života. Podrobuje se obřadu očišťování, ačkoliv je nejčistší ze všech tvorů. Kdo si však může být jist, že je dostatečně čistý v očích Nejsvětějšího? Skloň se před ním a pros upřímně, abys dokázal odložit všechnu svou pýchu.

Tím však Mariina pobožnost nekončí. Ona přišla také proto, aby Bohu obětovala toho, který je Prvorozený všeho tvorstva. Obětovat své dítě Bohu – to je vpravdě kněžský úkon matky. Její „staň se“, které vyslovila v Nazaretě, tu nachází své konkrétní pokračování. Ježíš se k této oběti připojuje a jejíma rukama i on sám se odevzdává svému Otci, připraven naplnit jednou tuto oběť svého života za všechny hříšníky na dřevě kříže. Ještě nikdy v dějinách se nikdo z lidí takto dokonale nezastavil Bohu. Obětovat sám sebe Bohu znamená dát mu všechno, co jsi: tělo i duši, rozum i vůli, srdce i všechny své city. Tímto obětováním plně uznáváš, že všechno, co jsi a co máš, je od něho a jemu to patří. Tvé je jen toto uznání a prosba: „Pane, dávám se ti zcela k dispozici, přijmi mě takového, jaký jsem, a chceš-li, učiň mě svým nástrojem ke své slávě a prospěchu bližních.“

Právě v tento čas přichází do chrámu velebný kmet. Bůh našel zalíbení v jeho věrnosti, vytrvalosti a upřímně touze spatřit Mesiáše, a proto Duch Svatý byl s ním. Dostalo se mu příslibu, že nezemře, dokud neužrjí Spasitele. Tento spravedlivý muž ochotně snáší všechny těžkosti stáří, protože má pevnou důvěru, že se splní, co mu zjevil Duch Svatý.

Ten ho nyní přivádí do chrámu a dává mu poznat to, o čem nikdo z přítomných nemá tušení: že toto dítě chudých rodičů, za které nemohou obětovat více, než kolik dávají ti nejchudší, je Pán všeho světa, který přišel, aby spasil svůj lid. Simeon se pokorně klaní touze svého srdce, kterou spatřuje v náruči Mariině. V této chvíli se mu dostává bohaté odměny za všechnu jeho víru a zbožnost, za všechny námahy a věrnou službu. Bůh mu dopřává více, než oč tak vytrvale prosil: dobrotivá Matka mu odevzdává své Dítě, aby je mohl radostně přitisknout na své srdce.

Simeonův život dospěl ke svému nejvyššímu naplnění. Co je možné si přát více než setkat se se svým Bohem a Pánem? Kdo opravdu poznal Ježíše, již po ničem jiném netouží. *Nyní propust, Pane, svého služebníka!* Pros v tuto chvíli Božího Syna, abys mohl jednou uvítat svou poslední hodinku tak šťastně s Ježíšem v náručí, jak si to vymodlil staříček Simeon.

Ale dříve, než přijde smrt, kterou s radostí přijme, svatý stařec spatří to, čeho se už nedožije. Duch Svatý mu zjevuje Ježíšovu budoucnost. Simeon vidí nekonečné zástupy pohanů, kterým toto Dítě přinese světlo spásy, ale vidí, a to i mezi svými soukmenovci, také mnohé, kteří naopak ke své záhubě Božího Syna nepřijmou. Nikdo nebude moci zůstat k vtělenému Bohu lhostejný: buď to jej ke svému povstání přijme nebo jej ke svému pádu odvrhne. Být přijímán i odmítán, to je osud, který čeká i jeho učedníky. Nediv se tedy projevům až nepochopitelného odporu a zášti proti kříži. Naplňuje se tu dále to, co bylo již tehdy předpovězeno.

Duch Svatý využívá omilostněného kmeta také k tomu, aby pokorné Matce božského Dítěte výslovně potvrdil, že Otec dokonale přijímá její spoluobět: *Tvou vlastní duši pronikne meč.* Dostává se ti zde ujištění, že není jiné cesty k blaženosti, ke spáse a konečné slávě než skrze utrpení. Pohlédni s vděčnou láskou na Ježíšovu Matku. Její srdce krvácí již nyní a bude krváčet po celický její život. Děkuji jí za její oběť a vyprošuj si od ní odvahu přijímat kříž a neodmítat milost. Odevzdej se jí zcela s úplnou důvěrou, aby tě spojila se svou spoluobětí. Bude tvou bezpečnou oporou. I o ní bude platit to, co je řečeno o jejím Synu: *Protože sama prožívá utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.*

Je tu ještě jedna osoba pokročilého věku, na kterou čeká dnešní šťastný den. Staříčka prorokyně celý svůj dlouhý vdovský život zasvětila vytrvalé službě Bohu tím nejtradičnějším způsobem: v postech a modlitbách v Božím domě. Bůh ji dnes štědře odmění také proto, aby ti ukázal, jak je mu milé, že ho takto oslavuje svou věrností a odevzdaností. Anna mezi všemi, kteří zaplňují chrám, rozpoznává v Mariině náručí božské Dítě. Těm, kteří se zřikají světských radostí, dostává se již zde na zemi možnost nahlédnout do radostí, které jsou předzvěstí nebe. Naplněna blažeností z božského daru hlasitě chválí Boha a stává se jeho nadšeným hlasatelem. Poslouchej, s jakým nadšením a vděčností představuje všem důvod svého štěstí. Po takovém setkání s Pánem i ona, podobně jako Simeon, ráda opustí tento svět. Také jí Maria přinesla Ježíše jako posilu na poslední cestu. Máš další důvod k důvěře: Jak by mohla tuto mateřskou službu odeprít svým věrným dětem?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 2,49

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,1-4

Toto pravi Pán Bůh: „Hle, posílám svého anděla, aby mi připravil cestu. Hned potom přijde do svého chrámu Pán, jehož hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte.

Hle, přijde – pravi Hospodin zástupů. Kdo však snese den jeho příchodu, kdo obstojí, až se objeví? Vždyť je jako oheň, kterým se taví, jako louh, kterým se bílí. Usadí se, aby tavil a třibil stříbro, očistí syny Leviho a vytříbí je jako zlato a stříbro a potom zase budou obětovat Hospodinu ve spravedlnosti. Zase bude Hospodinu příjemná oběť Judy a Jeruzaléma jako za dávných dnů, jako za minulých let.“

2. čtení – Žid 2,14-18

Protože sourozenci mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí. Je přece jasné, že se neujal andělů, ale Abrahámových potomků. Proto se ve všem musel připodobnit svým bratřím, aby se stal v jejich záležitostech u Boha veleknězem milosrdným a věrným, a tak usmířoval hříchy lidu. A protože sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí.

Evangelium – Lk 2,22-40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!“ Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata.

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon:

Pokračování na str. 11

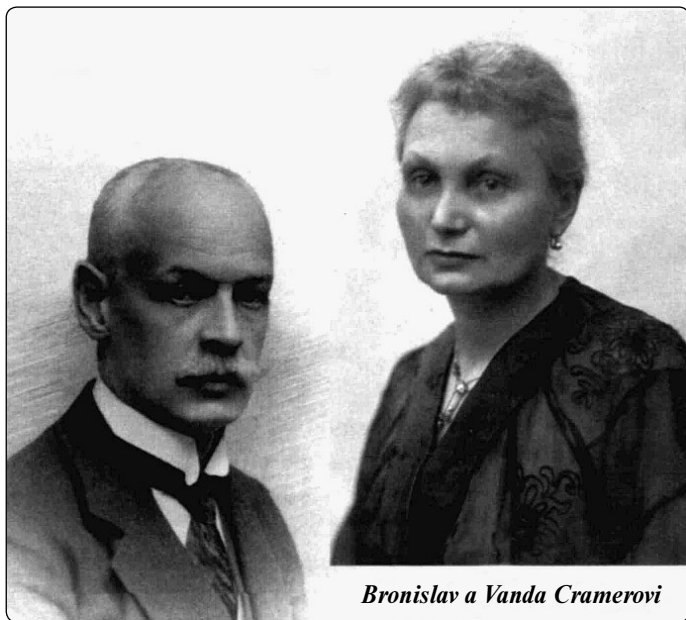
Nést svůj kříž v náručí

3. listopadu 1932 napsala si Žofie Cramerová do svého deníku: „Kde bychom byli, kdyby Král andělů nás nevyhledal tam, kam by žádný z andělů ani nedorazil, a kde by jako popelář svými božskými dlaněmi neposbíral nás, opravdové hadry, a neproměnil nás na svůj královský plášť?“ Připoutána na lůžko z důvodu těžké a nevyléčitelné nemoci, odhalila Žofie tajemství Božího Milosrdenství. O prožtících sv. Faustiny Kowalské tehdy neměla tušení. Zemřela ve Varšavě 26. června 1933 ve věku 32 let.

Její rodiče Vanda a Bronislav Cramerovi pocházeli z Varšavy. Na statek v okolí Winnice v Podolí na Ukrajině se přestěhovali několik dní po svatbě. Tam přišly na svět jejich děti Žofie a Jan. Po letech napsala Vanda ve svých Vzpomínkách: *Nemím popsat to štěstí, jaké mě tehdy zaplavilo (po narození dcery). Co znamená nějaké velké bohatství a největší poklady ve srovnání s dítětem! Moje, naše dítě je tím největším pokladem. Vytoženým, vymodleným. Toto moje maličké, tento drobeček má být Božím člověkem! Není nezištnější lásky na světě než láska matky k dítěti a není vyššího cíle pro*

obětovala Bohu. Jak to mám splnit?...

Bůh to věděl a přijal její obět. Když Žofie začínala chodit, rodiče si všimli, že dítě často ztrácí rovnováhu a převrací se. Zajdou s ní k lékaři. Pečlivá léčba ani pobyt v sanatoriu nepřináší změnu. Stav dítěte se zhoršuje. V roce 1911 se rozhodnou, že opustí Ukrajinu a vrátí se do Varšavy. V březnu 1914 jedou s dítětem na konzultace k odborníkům do Berlína. Tam se dovědí strašnou diagnózu: *dystrophia musculorum* – těžká bolestná nemoc, která stravuje svalstvo. Rodiče se vracejí s dítětem do hotelu, kde dá vrátný Žofii

Bronislav a Vanda Cramerovi

život ženy než vychovat dobře své dítě. Mám utvářet duši svého dítěte s Boží pomocí, chránit je před zlem a přede vším, co by mohlo poskrvnit jeho duši, aby byla čistá jako křišťál. Vložím do tohoto cíle všechno dobro svého já, chci vytvořit ideál své duše, abych ho

medailku Panny Marie Lurdské a vyzývá ji, aby hledala pomoc u zázračné Lékařky: *Modli se, Bůh tě určitě vyslyší.*

Na cestu do Lurd však v té době neměli peněz. Matka, zložená bolem, napsala ve svých Vzpomínkách: *Jak těžko je člo-*

věku v duši – ta strašná beznaděj s milovaným dítětem!... To není možné! Jaký to bude pro ni život? Co je to za divnou nemoc, o které jsem v životě nic neslyšela, nemoc, která jako by spadla na moje dítě?!... Všechny sny o jejím činném životě se zhroutily. Do srdce se mi vkrádá hrozné zoufalství. Bolest tlačí jak těžké břemeno. Nic nedokáže potěšit. Jak těžké bude vyrovnat se s Boží vůlí!

Zločin

Srdce Vandy Cramerové zaplavila nesmírná hořkost. Tato matka prožívá drama své dcery jako důsledek zabití nenarozeného dítěte v roce 1910. *Vyprosila jsem si obět dítěte za svůj hřích – Bůh je velký a spravedlivý.*

Vanda Cramerová se do konce svého života nedokázala vyporýdat s výčitkami svědomí za usmrcení nenarozeného třetího dítěte. Nejdříve si myslela, že to bylo správné rozhodnutí, že další dítě by zkrížilo mistrně promyšlené plány na výchovu Jana a Žofie. Oba s manželem si vysvětlovali, že nemají na to, aby si mohli dovolit třetí dítě, že jsou mladí, že snad v budoucnosti, až se zlepší jejich hmotná situace, přijmou ještě dalšího potomka... *A stalo se to, co je zlé – ta lehkomyšlnost, to neštěstí... a zločin. Odhodili jsme to, co mělo být oporou a sladkostí života, co nám všemohoucí a vševedoucí Bůh seslal ve své dobrotě. Nedomysleli jsme zlo, jakého jsme se dopustili!* přiznává Vanda Cramerová.

Legie a medailka

V srdci dorůstající Žofie se probouzí stále silnější chuť po životě, přízni a lásce. Dívka velice silně věří, že nemoc bude možno přemoci. Srdce její matky však pociťuje něco zcela opačného. *Je třeba se vzpamatovat! Strašnější než moje vlastní bolest je myšlenka, co čeká v životě mou dceru. Kolik utrpení, kolik hořkosti, kolik zklamání. Jak si vyprosit od Boha milost pro při-*

pravu na tento bolestný život, na zřeknutí se všeho, po čem touží láska, všech snů a všech hnutí srdce? Je třeba škrtnout tento život a přepsat ho jiným životem, životem ducha!

Žofie zpočátku neví všechno o své nemoci. Jednoho dne se však náhodou doví, že její

Vanda Cramerová

choroba je nevyléčitelná. Nechce trápit své rodiče a skrývá před nimi svou bolest. Silou vůle nachází v sobě sebeovládání a příjemné chování. Je stále veselá a v dobré náladě, i když její tělo stále více slábne. Když má patnáct let, přestává chodit. Jediným důvěrníkem a přítelem v té době je pro ni bratr Jan, *chlapec živý, který však umí proniknout do sestřina utrpení*, jak píše matka.

Po výbuchu první světové války zapojí sestřenice Žofii do konspirace. Schůze odbojářů se konají v domě Cramerů. Žofii zachvátí vír angažovanosti, žije životem těch, kteří bojují za vlast. Matka vzpomíná: *Měla mnoho přátel a uměla si získat lidskou přízeň. (...) I přes utrpení, kterým musela procházet, nebylo v ní hořkosti. Žofie byla pro všechny jasným pramenem, srdečným miláčkem – a současně i bolestí. Uměla porozumět každé naší starosti.* Stala se kmotrou II. divize polských legií a starala se o vojáky. Jednomu z nich darovala medailku, kterou dostala kdysi od vrátného v berlínském hotelu. Tato medailka zachránila legionáři život. Kul-

ka se odrazila od malého plíšku a sklouzla po uniformě.

Zráni k pravé lásce

Žofiina nemoc postupuje a připoutá ji na lůžko. A přitom jí život stále fascinuje a přitahuje. V srdci se objeví mladistvé pocity zamilovanosti do jednoho z přátel, který navštěvuje jejich dům. Žofie svede dramatický duchovní boj, který popisuje ve svém deníku: *Mám vykonat práci proti své vůli a přirozenosti: vytrhnout tě ze srdce, odejít – oč lehčí by bylo odejít do temnoty smrti než odejít celým svým životem od tebe, když jsem s tebou žila tolik let. Matka dokonale chápe, co se děje v srdci dívky: Copak je možné říct slunci: nehrěj, plynoucí vlně: zastav svůj běh, mladému člověku: nemiluj?*

Přijaté rozhodnutí nepřináší uklidnění. Žofie cítí, že musí proměnit utrpení v sílu, a svádí zoufalý duchovní boj. Píše: *Sto-*

Žofie se svým bratrem Janem

jím před alternativou: buďto se osvobodit posledním vypětím vůle, anebo zůstat do konce života tmou, kroužící kolem plamene, který mi spálí křídla. Byla jsem k tobě přivázána tisíci neviditelnými, ale silnými vlákny, byl jsi mým životem, něčím cennějším než život! (...) Bůh věděl, co dělá; pocit, který mi zacláněl jeho tvář, vzal z mých rukou, jako se dítěti bere oblíbená, ale nebezpečná hračka. Přinutil mě, abych odešla, když jsem to nebyla schopna udělat sama. Kdyby nebylo jeho milosti, neudělala bych ani krok, byla jsem spoutaná začaro-

vanými pouty. A já přece musím vpřed, čas kvapí. Po uplynutí obtížného období, když již odhalí své povolání, píše: Blahoslavím Tě, velký Bože, že jsi mi dal poznat lásku – sluneční pramé-

Žofie ve školních letech

nek v mém šedém životě. Blahoslavím Tě, i když mě odtrhla na tolik let od Tebe, pravdivé, jediné, věkovité Lásky! Děkuji Ti, Bože, že jsem poznala skutečnou cenu konečné pozemské lásky, omezené, mihotající se v těsném okruhu smyslu, lásky, která činí z člověka otroka. Dnes již netoužím po ničem, co je pozemské, ani po nejkouzelnějším opojení lásky! (...) Moje duše teskni jedině po pramenu nekonečnosti.

Zázrak uzdravení duše

Na počátku roku 1920 se Žofie dostala na infekční oddělení nemocnice s těžkou spálou. Tam jí jeden mladý hluboce věřící lékař řekl, že se postará o její vyléčení. Doktor Kazimír Raczynski se snaží probudit v dívce vnitřní víru v uzdravení. Ale slibované zlepšení se nedosta-

Žofie

vuje. Žofie začíná ztrácet naději. Tehdy se jí do rukou dostane knížka o zázračných uzdraveních v Lurdech. Rozhodnutí je rychlé. Žofie věří, že nejsvětější Panna uzdraví její zpusťšené tělo. Počátkem dubna 1929 spolu s lékařem nastoupí do vlaku do Paříže. *Žofie je rozzářena a tak šťastná, že při pohledu na její rozjasněnou tvář se všechny obavy vytrácejí, píše Vanda Cramerová. Pociťuji jen jedno, že se jí nic zlého nestane, že ji svěřuji jen Bohu do jeho péče. Byla si tak jista, že se vrátí uzdravená, že se musí stát zázrak, že jsem se o ni až obávala, aby to nebyla příliš odvážná výzva Bohu!*

Po třech týdnech se Žofie vrátila do Varšavy. Nadále ležela bezvládně na nosítkách. Očekávaný zázrak fyzického uzdrave-

Žofie

ni se nedostavil. Ale jak matka vzpomíná, byla celá proměněná, plná klidu a duševní pohody. Stal se v ní zázrak uzdravení duše. Žofie ještě nějaký čas věřila, že se bude moci postavit na vlastní nohy. **Nakonec se jí do srdce vrátila pravda, že Bůh od ní žádá úplnou oběť.** A tehdy nastal v jejím životě úplný obrat. Píše ve svém deníku: *Z mého dnešního pohledu moje víra nebyla vírou, ale prostě opovážlivá jistota, která chtěla násilím útočit na nebesa.*

Stále více pozornosti věnuje duchovnímu životu: Provází ji věrný duchovní vůdce P. Pozowski z farnosti sv. Alexandra ve Varšavě. Žofie začíná psát duchovní deník, ve kterém se úvahy nad Božím milosrdenstvím proplétají se zápisy chvil

Žofie

duchovního boje. Matka všechny tyto chvíle prožívá spolu s ní. *Přicházely dny, kdy se hráz protrhla a vybuchla celou silou tlumená bolest, lítost nad životem, který není možno naplnit, tragédií beznadějného života, mladého života, které se probíjí k činu...*

V domě Cramerů se začali objevovat lidé, kteří přinášeli dívce posilu a pomoc. Matka Alžběta z Lasek ji požádala o přepisování knih pro nevidomé. Na její doporučení ji v ovládnutí Brailleova písma pomáhá Hedvika Lubomirská. Žofie se stala aktivním členem Apoštolátu nemocných, kde se angažovala podobně jako před deseti lety v konspiraci. Od té doby denně přijímá svaté přijímání a učí se rozpoznávat Boží vůli. *Jak Ti mám poděkovat, Velký Bože, že již netoužím a neprahnu po životě jako dříve ani zbaběle nežebraám jako předtím o střepe pomíjivé hmoty, o dočasná dobra? Je to velkým dílem milosrdenství Tvé Nejsvětější*

Jan Cramer

Matky, Neposkrvněné, slavné Dívotvůrkyně z Lurd, že nevyslyšela moje dětinské prosby, ale obdarovala mě stokrát více, když mě přivedla k Tobě, Ježíši Kriste! Žofie

odhaluje, jak velkou úlohu mají před sebou nemocní. Píše: *Nemocní už nejsou vydědění, neužiteční, vyvržení z účasti na životě. Oni přesto, že trpí, přes časté smutné nekonečno na lůžku jsou Tyými skutečnými apoštolý, Kriste, apoštolý v duchu a v pravdě, kteří nebyli poslání na odpočinek, ale aby shromažďovali v trpělivosti „hojné ovoce“ (Jan 15,16).*

„Maminko, pověz mi, proč...“

Žofie nemůže z bolesti spát. Musí brát uspávací prostředky a ukládání jejího zmučeného těla na odpočinek zabírá ošetřovatelům i několik hodin denně. Matka píše: *Žofie, zamýšlená, se skleslou hlavou jako pták se zlomenými křídly, seděla a zaposlouchávala se do hluku velkoměsta. ... A náhle padla těžká a bolestná otázka: „Maminko, pověz mi, proč je náš život tak smutný, tak málo radostný? Každý po něčem touží, něco očekává, na něco čeká. Já nemohu toužit pro ničím... Proč?... Co jsem jí mohla odpovědět? Bylo mi těžko... Bolest svírala srdce.*

Bratr Jan v tu dobu studoval veterinární lékařství. Byl schopný a plný zápalu pro studium. Každou volnou chvíli trávil u lůžka své sestry. V prosinci 1930 mu kolegové navrhli cestu do Tater. Žofie se těšila, že si bratr odpočine, odpoutá se od každodenních zaměstnání. Sama ho přemlouvala, aby tento návrh neodmítal. Jedině otec cítil neklid. Obával se zimních výletů do hor. Skupina studentů vyjela z Varšavy na Hod Boží vánoční. Třetího ledna přišel telegram: „Jan se zabil.“ Stalo se, co tušilo otcovo srdce. Jan uklouzl a spadl do propasti. Rodiče řekli Žofii, že Jan si zlomil nohu, a odjeli do Zakopaného. *Muselo uplynout mnoho času, než jsem mohla říct: „Bud' vůle Tvá.“ Není dovoleno klást Bohu otázky - Proč? Bůh ví, co dělá i co je pro nás nejlepší. Velkou útechou v bolesti byla Žofie, která uměla trpět. A sama trpěla stále více. I pro Žofii muselo uply-*

Žofie krátce před svou smrtí

nout mnoho času, aby to mohl přijmout a napsat jednoho dne: *Z hlubin věčnosti připlýnulo ke mně pochopení, že jedinou cestou člověka je přijetí Boží vůle. Modlím se o to z celého srdce.*

Neplač, Bůh je milosrdný...!

Žofie se modlí stále více. Obětuje své utrpení za ty, kteří jí prosí o přímluvu, zvláště za misionáře a kněze. Stále více odhaluje tajemství Božího Milosrdenství. Píše v deníku: *Neděsí mě moje pády a nevěrnosti, jsem tak slabá a ubohá, ale nesená lítostí a láskou běžím k Tobě, abych utonula v nesmírném oceánu Milosrdenství... Skládám Ti díky, Nejvyšší Stvořiteli, že jsi mě ve světle své milosti poučil, že cílem našeho života je nejen samo věčné štěstí, ale milování Tebe, nekonečná Milosti, velebení Tebe v nás, ve všem. (...)*

Kristus přišel, aby hlásal pozitivní zákon milosti a milosrdenství a Jeho Srdce krvácí, když se ho lékáme. Hlavním zdrojem Jidášova neštěstí bylo, že neuvěřil v lásku, nedůvěřoval lásce. Nejdokonalejší lítost vyplývá z důvěry v lásku, nikoliv ze strachu. Nejsme povolání, abychom se prohrabávali ve vlastních ranách, když to děláme, jen je rozněcu-

jeme. Jen Ježíšova ruka se může a musí dotýkat našich ran. A hojit je. Ve stálém rozpominání na vlastní ubohost se skrývá ďábská lest: vyvolat v nás strach, aby nás odvedl od Boha.

Čím blíže k božskému Slunci, tím zřetelněji vidíme každý prášek na své duši. Jasnější poznání naší nouze neznamena, že jsme se stali horšími. Abychom lépe poznali sami sebe bez znechucení a bez pýchy, přiblížme se k Němu: Ježíš lační po naší bídě. Přišel přece, aby „vyhledal, co zahynulo“ - přišel kvůli hříšníkům a celníkům. Naše hříchy jako by přitahovaly Jeho lásku, a je-li tomu tak, naše láska se musí opírat o bezpodmínečnou důvěru. Nedůvěra je nevděčností, možná nevdědomou, ale nutně vyplývající z nedostatku prostoty.

Nést svůj kříž v náruči, nikoliv vléct ho za sebou

Žofii stále navštěvují různí lidé, kteří potřebují útechu a modlitbu. Úplná odevzdanost Bohu v modlitbě a utrpení způsobí, že Žofie je stále tišší a pokornější. Váží již jen 34 kg, musí přijímat morfium. Tehdy se přiznala matce: *Kdybych měla žít znovu, nechtěla bych žít jinak. Utrpení mě přiblížilo k Bohu*

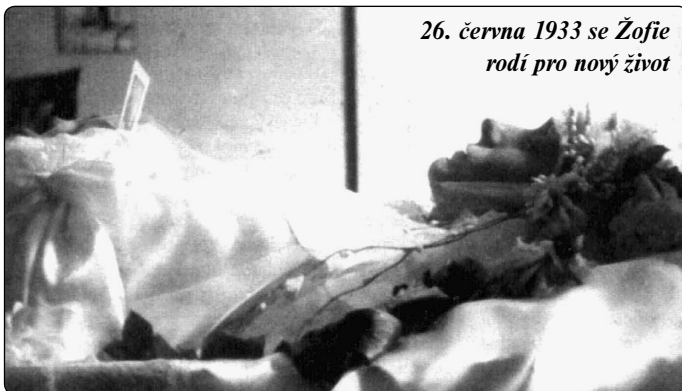
a utrpení mi dalo poznat plnost života. Děkuji Bohu, že mi dal tuto cestu, abych došla k němu... Smrti se nebojím, neboť důvěruji hluboce Božímu Milosrdenství. Musím mít jen sílu na toto dlouhé období „odcházení“, jaké nyní prožívám. Chci vytrvat až do konce ve věrnosti svému Bohu. Občas, když upadám do znechucení a smutku, opakuji si slova evangelia sv. Jana: „Nikdo nevytrhne z mých rukou ty, které mi dal nebeský Otec.“ A znovu do mě vstoupí důvěra a s nekonečnou radostí se vrhám do náruče Toho, který „dal život za své ovce“.

Matka si uvědomuje, že Žofiiiny dny jsou sečteny. Prosi ji, aby jí vyprosila odčinění hříchu z mládí. *Maminko moje, neplač, Bůh je milosrdný...!* Byla to poslední slova před agonii, slova, která naplnila srdce těžce zkoušené ženy jasným světlem naděje.

26. června 1933 se Žofie rodí pro nový život. Vanda Cramerová na stránkách svého deníku píše: *Světlo hromničky dopadalo na voskově bílou tvářičku, po které splyvaly husté kapky potu. (...) Po chvíli otevřela oči a podívala se osobně a tak výmluvně na každého z nás. Bylo to její poslední rozloučení - beze slov. Potom zabloudila očima někam vysoko a zavřela je. Její dušička odletěla tichounce k Bohu. Odešla s vírou, že Bůh ji přijme...*

Její otec nevydržel další ránu a rok po její smrti zemřel. Doktor Kazimír Raczyński zahynul ve Varšavském povstání. Vanda Cramerová na konci svého života, plného výčitek svědomí, vyznala: *Ta neutišená bolest je ničím v porovnání s vyznáním onoho strašného hříchu před Bohem. Bolest v Lásce k Bohu... Jak zcela jiná jsou tato poslední slova vyznání matky než slova, jimiž začala své Vzpomínky. Velký a spravedlivý Bůh jí ukázal svou lásku a dovolil jí vložit do této lásky utrpení celého svého života.*

*Z Miłujcie się 5/2002
přeložil -lš-*

26. června 1933 se Žofie rodí pro nový život

Papežské misijní dílo dětí

Promluva Svatého otce k dětem misijního díla

V první polovině 19. století došlo v Evropě k velké expanzi misijní činnosti a Církve, vědoma si, jak silně mohou misie podporovat děti, začala žádat od dětí, aby se staly protagonisty hlásání evangelia svým vrstevníkům.

9. května 1843 biskup v Nancy Mons. Charles de Forbin-Janson, který si nesmírně přál podpořit činnost katolíků v Číně, navrhl pařížským dětem, aby pomáhaly svým vrstevníkům tím, že se každý den pomodlí Zdrávas Maria a jednou měsíčně obětují jeden sold. V krátkém čase tato iniciativa materiální i duchovní pomoci překročila hranice Francie a rozšířila se do jiných zemí.

30. září 1919 můj ctihodný předchůdce Benedikt XV. napsal: „Doporučujeme živě všem věřícím Dílo svatého dětství, které má dopomoci ke křtu nekřesťanským dětem. Doporučujeme všem křesťanským dětem, aby se připojily k tomuto dílu, protože díky němu se naučí nést pomoc evangelizace bližním a pochopí již ve svém věku drahocennou hodnotu víry“ (Maximum illud).

Svátek Zjevení Páně v letošním roce nabývá zvláštního významu, protože na něj připadá 160. výročí vzniku Díla svatého dětství, které se praktikuje v současnosti u 110 národů. Navrhuje dětem všech diecézí program, který má za základ modlitbu, oběť a gesta konkrétní solidarity: tímto způsobem se mohou stát evangelizátory jiných dětí.

Doba mladých misíí

Drahé misijní děti, vím, s jakou pečlivostí a velkodušností se snažíte plnit tento apoštolský úkol. Snažíte se mnoha způsoby sdílet osudy dětí, které jsou nuceny k práci a musí snášet nouzi těch, kteří jsou chudí; jste solidární s úzkostmi a dramaty oněch dětí, které jsou za-

taženy do válek těch velkých a často se stávají oběťmi válečného násilí; modlete se každý den, aby daru víry, který vy jste přijali, se dostalo milionům vašich malých přátel, kteří dosud neznají Ježíše.

Jste správně přesvědčeni, že ten, kdo potká Ježíše a přijme jeho evangelium, obohatí se mnoha duchovními hodnotami: božským životem v milosti, bratrskou láskou, obětavostí pro druhé, uděleným a přijatým odpuštěním, schopností přijímat a být přijímán, nadějí, která nás směřuje do věčnosti, pokojem jako darem a jako úkolem.

V tuto vánoční dobu v mnoha místních církvích děti Dětského misijního díla, převlečené za moudrce nebo pastýře, chodí dům od domu, aby předávaly radostnou vánoční zvěst. Sympatický zvyk „hvězdných zpěváků“, který začal v německých zemích, se rozšířil k mnoha jiným národům: chlapci a děvčata klepou na dveře, zpívají koledy, recitují modlitby, přinášejí rodinám různé předměty jako výraz solidarity. Tak malí evangelizují velké.

Láska, která objímá svět

Jak dobře víte, tento úkol evangelizace a solidarity se neomezuje na několik týdnů a pouze na vánoční období, ale rozšiřuje se na celý život. To je důvod, proč vás povzbuzuji, abyste velkoryse odpovídali na četné žádosti o pomoc, které přicházejí z chudých zemí.

Kolik dětí v Evropě, v Americe, v Asii, v Africe a Oceánii se modlí a pracuje pro tyto ideály! Byl vytvořen Světový fond solidarity, který podporují dary přicházející z celého světa. Z něho je možno financovat malé i velké projekty určené dětem.

Jsou to krásné příběhy o dětech, které aby obdarovaly na dálku své malé přátele, prodávají hvězdičky nebo sbírají známky;

aby vysvobodily jiné děti, přinucené bojovat, zřekly se nákladné hračky nebo zábavy; aby zaplatily knihy katechismu nebo podpořily vybudování školy v misijní oblasti, uložily si různé způsoby šetření. A v těchto příkladech bychom mohli pokračovat. Z příspěvků dětských misíí se financuje více než tři tisíce projektů pro děti. Neříkáte to opravdový zázrak Boží lásky, rozsáhlý a mlčenlivý, který zanechává na světě znamení?

Na tomto zázraku se můžete podílet všichni, drahé misijní děti! A ten, kdo nemá nic, může obětovat dar své modlitby spolu s obtížemi své chudoby.

Výchovná síla misíí

Drazí chlapci a děvčata, misijní úkol pomáhá vám samým, abyste rostli ve víře, a činí z vás radostné Ježíšovy učedníky.

Solidarita s tím, kdo je méně šťastný, otevírá srdce velkým potřebám lidstva. V chudých a potřebných dětech můžete poznat Kristovu tvář. Tak jednali významní misionáři, jako František Xaverský, Mateo Ricci, Charles de Foucauld, matka Tereza z Kalkaty a tolik dalších ve všech oblastech světa.

Ze srdce si přeji, aby vaši pastýři, biskupové a kněží, stejně jako vaši katecheté a animátoři, vaši rodiče a vyučující si vzali k srdci Dětské misijní dílo. Již od svého založení přineslo mnoho plodů misijního hrdinství a napsalo velmi krásné stránky dějin Církve. První čínské děti zachráněné „dětskými misionáři“ se staly učiteli, katechety, lékaři a kněžími. Dar křtu se změnil ve světlo pro ně a pro jejich rodiny.

Mezi dětmi, kterým pomohly dary a modlitby jiných dětí, jsou mučedníci Paolo Tchen a první arcibiskup Peking, kardinál Tien Kenhsin. Po dlouhá léta pak v mnoha chlapcích a dívkách vyklíčilo povolání k úplnému zasvěcení evangelizaci.

Jak nepřipomenout Terezičku z Lisieux, která se jako sedmiletá 12. května 1880 zapsala do Díla misijního dětství a ve 14 letech se

již rozhodla odevzdat se Ježíši za spásu světa? Tato duchovní plodnost ani dnes nevyhasla. Modleme se, aby stále větší počet dětí se dal k dispozici evangeliu nejen na jedno období, ale na celý život. Prosme proto Boha, aby se všude rozšířilo dobročinné Dílo misijního dětství.

Ještě jedno Zdrávas

Potřeby dětí ve světě jsou tak početné a tak komplexní, že žádný milodar a žádné gesto solidarity, jakkoliv velké, nevystačí, aby je vyřešilo. Je potřebná pomoc Nejvyššího. Vy, drahé misijní děti, tím, že se zapíšete do Díla svatého dětství, přijímáte jako první úkol modlit se denně jednou Zdrávas Maria. Víte přece, že účinnost misíí spočívá především na modlitbě, a proto se obracíte k Panně Marii, Hvězdě evangelizace.

Již 160 let ji vyzýváte jménem všech dětí celého světa. Povzbuzuji vás, abyste vytrvaly v této krásné praxi s obnoveným úsilím v tomto „Roku růžence“. Ti nejodrostlejší by se mohli pokusit alespoň někdy pomodlit se celý desátek růžence nebo přímo jeden růženec. Misijní růženec je velmi sugestivní: jeden desátek, ten bílý, za starou Evropu, aby byla schopná znovu si osvojit evangelizační sílu, která zplodila tolik církví; žlutý desátek za Asii, aby rozkvetla životem a mládím; zelený desátek za Afriku, zkoušenou utrpením, ale schopnou k hlásání; rudý desátek za Ameriku, která slibuje nové misijní síly; modrý desátek za Oceánii, která čeká na účinnější šíření evangelia.

Drahé misijní děti, kéž vás provází Panna Maria ve vašem poslání! Jí svěřuji vás spolu s vašimi drahými a křesťanskými společenstvími, do kterých patříte. Všem vám s radostí žehnám.

Ve Vatikánu 6. ledna 2003
na slavnost Zjevení Páně

Pozn. překl.: V překladu bylo zachováno papežovo volné užití názvu Papežské misijní dílo dětí.

Církev se nedá zatlačit do kouta

O vztahu mezi církví a státem – proslov biskupa Gerharda Ludwiga Müllera po složení přísahy věrnosti

Tak jako jednotlivec nemůže svou identitu definovat, aniž by přihlížel ke svému životopisu, tak i vztah církve a státu je možno nadále definovat jen ve světle dějinně formované identity Evropy. Jakékoliv vývody z abstraktních teorií bez respektování lidského přesvědčení o víře a hodnotách v občanské společnosti i v církevním společenství tu nic nepomohou. Kolektivní pocit odporu vůči církvi, který vznikl v průběhu sekularizace a odklonu od křesťanské tradice, způsobil nesmírné škody. Od doby, kdy skončil středověký typ názorové jednoty s propojením duchovní a státní moci, chtěly a chtějí určité novodobé ideologie být výrazem nezadržitelného hnutí za osvobození člověka od údajné hegemonie vztahu k Bohu, a proto označují církev za instituci vzdálenou od života, s nepřátelským postojem vůči vědě a nositelku beznadějně konzervatismu. Křesťanství bylo v rámci kritiky náboženství 19. století označováno za údajně nebezpečnou iluzi a jako nástroj mocenské nadvlády, dokud národní socialismus a komunismus neodhalily rub bezbožectví jakožto nepřátelského člověku.

Pozůstatky těchto ideologických zjednodušení existují až do dnešního dne: s velkým propagandistickým rozmachem se pokoušejí současní ideologové diskreditovat biskupy a klérus jako uživatele státem zaručených privilegií, která jsou společenským vývojem již dávno překonána.

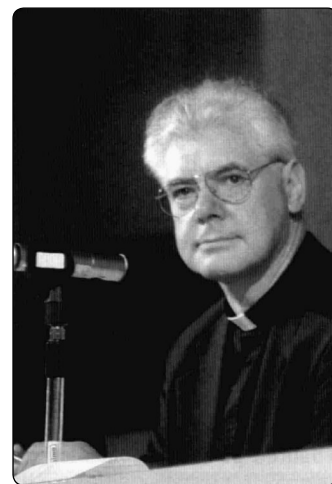
Z duchovního a hmotného vývoje, ze kterého čerpá duchovně-dějinná epocha nové doby a struktura moderní společnosti,

můžeme vyvodit také zcela jiné závěry, které se naopak vzhledem k otevřenosti vůči Bohu jeví jako člověku velmi nakloněné. Neboť Bůh jakožto Stvořitel člověka nikdy není konkurentem lidské svobody a autonomie, nýbrž jejich garantem. Pro vztah mezi církví a státem v moderní době je rozhodující poznání jejich podstatné rozdílnosti a současně konstruktivní spolupráce na blahu a spáse člověka. Stát byl založen lidmi a pro lidi, církev však založil pro lidi Bůh. Jakožto rozdílné instituce co do původu i podstaty setkávají se církev a stát ve službách člověku.

Moderní světská společnost je při všech regionálních rozdílnostech určována pluralitou světónáborů a náboženství, při čemž i bezvyznání, agnosticismus a dokonce nepřátelství vůči katolické církvi nejsou hodnotově neutrální a nepředstavují normální stav lidského duchovního postoje. V žádném případě nelze tyto posledně jmenované postoje zaměňovat s žádoucí neutralitou moderního právního státu, jak je tomu v některých románských zemích, kde laicismus okupuje stát a chtěl by ho

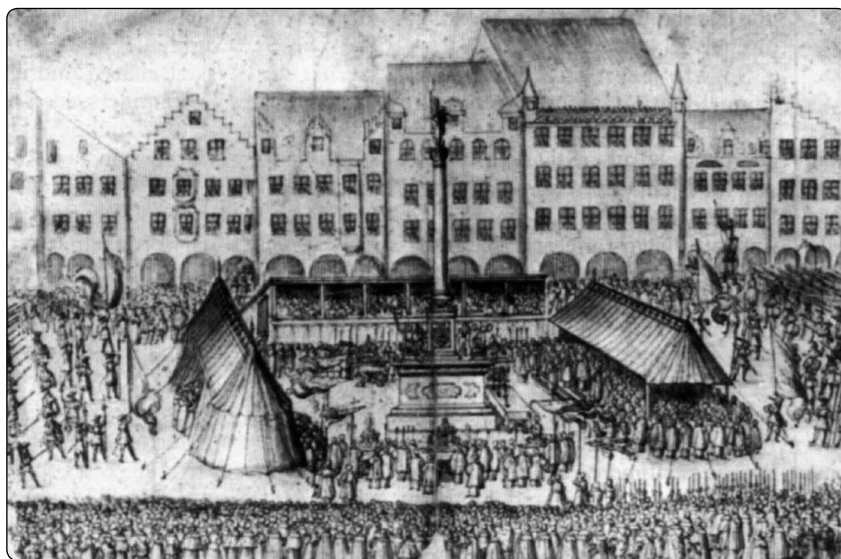
použít jako nástroj proti církvi. Znamé je vyloučení „náboženství jako soukromé záležitosti“, což diametrálně odporuje základní záruce náboženské svobody. Neboť náboženská svoboda zahrnuje závazek státu vystříhat se toho, aby administrativními prostředky nutil občany, aby buďto náleželi k nějakému náboženskému společenství, nebo se ho vystříhali. Nejhlubší smysl základního práva na určité náboženské přesvědčení zaručuje totiž, že občan, který se svou vírou a svědomím připojí k určité církvi, má právo spolupůsobit s tímto společenstvím na veřejnosti, ovlivňovat diskusi o mravních základech a cílech společnosti a spolupůsobit na výstavbě spravedlivého společenského řádu.

Konkrétně to znamená, že katolická církev má nejen právo slavit své bohoslužby i mimo chrámové prostory a být přítomna zjevnými křesťanskými symboly v našich městech a v krajině. Ona se cítí povolána a zavázána svým božským Zakladatelem také nabízet jak v charitativní oblasti služby lidem různé víry, tak také dávat směr ke kulturní a hospodářské

Profesor Dr. Gerhard Ludwig Müller byl před svým biskupským jmenováním profesorem dogmatiky na katolické teologické fakultě mnichovské univerzity

orientaci života. Církev poukazuje na neporušitelnost pravdy, které se musí podřídít každý stvořený intelekt. Zdůrazňuje nemanipulovatelnost etických principů, které vycházejí z duchovně-tělesné a společenské přirozenosti člověka. Se všemi občany se i křesťané hlásí k ústavě státu a k neporušitelnosti lidských práv, které tvoří základ veškeré státoprávnosti a demokracie. Soužití lidí různých světových názorů v jedné společnosti není možné uskutečnit tím, že budeme rezignovat na otázku pravdy. Spíše jde o to, vést lidi k pravdě a svobodě, které před námi stojí jako hlas našeho svědomí a poslední instance. Moderní ústavní demokracie nespočívá vůbec na rozhodnutích většiny, nýbrž na tom, že přiznává každému člověku právo na život a na svobodu, že nikdo nesmí druhému přikazovat nebo zakazovat, co mu podle jeho lidské přirozenosti náleží. Tato základní práva jsou všeobecně platná proto, protože se bezprostředně jeví jako jasné lidskému rozumu a jejich popření bylo v rozporu se samotným rozumem.

Kresba zachycuje mariánský sloup v Mnichově 7. 11. 1638

Modlit se v rytmu slov

Státní jednání v exekutivě, legislativě a judikatuře se proto musí orientovat podle příznání k přirozenému zákonu nebo jinak řečeno podle dogmatu, čili základního zákona rozumné lidské přirozenosti. Na této úrovni působí stát a církev společně. Stát přijímá rozhodnutí ve vládě a ve správě a ve stanovení pozitivních zákonů na základě autonomie pozemské skutečnosti, aniž by upřednostňoval nějaký světový názor nebo se dával jím řídit. Církev jako božská instituce chápe sebe samu podle vyjádření 2. vatikánského koncilu „jako znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“ (Lumen gentium čl. 1 ad 1). Na základě logiky zjevené víry musí vzhledem ke svému životu, své nauce a svátostné podstatě odmítnout každý zásah ze strany státu nebo společenských skupin jako neslučitelný se zakladatelskou Boží vůlí.

Jestliže církev podle svého sebepojetí působí uvnitř kultury a politiky, jestliže je přítomna na veřejnosti, např. výukou náboženství na státních školách nebo teologických fakultách v rámci univerzit, pak je to v moderních pluralistických společnostech a v kontextu moderního právního státu věcně oprávněné. Neboť církev není žádný soukromý spolek, který je kompetentní jen vůči svým členům, nýbrž, jak řekl Dietrich Bohmeyer za diktatury národního socialismu, který chtěl kromě porušování jiných základních práv i církev vyhostit z veřejnosti, církev tu není jen pro sebe, ale i pro druhé, jako byl člověkem pro druhé i její božský zakladatel Kristus. Protože stát je odkázán na aktivitu a angažovanost svých občanů, nemůže se zříct duchovní, morální, mravně orientující a duševní práce církve na své výstavbě. Jestliže církevní zařízení v oblasti výchovy a vědy, péče o nemocné a staré občany jsou podporována také prostředky z daní, nejedná se

Jeden zbožný muslim si stěžoval, že někteří mladí lidé pokládají svoji modlitební šňůru za talisman. Zavěšují si ji jako amulet pro štěstí na zpětné zrcátko v autech, nechávají ji ho proklouznout mezi prsty, ale nikoliv k 99násobné chvále Alláha, nýbrž „jen tak“.

Nemá naše doba a kultura už smysl pro modlitbu, při které se opakují stejná slova? Je dnes rytmus něčím, co lidé prožívají spíše na disko než v náboženském prostředí? Je možné s dobrým svědomím srovnat modlitební šňůru s růžencem a mnoha podobnými modlitbami v jiných náboženstvích. Jejich společným znakem je: stále se opakují stejná slova při použití modlitební pomůcky. Rytmičká modlitba se dotýká vnitřního světa modlících se, ovlivňuje je a spojuje navzájem. Jak obdivuhodně je právě růženec vhodný k společné pobožnosti. Jak chudí bychom byli, kdybychom neměli společné bohoslužby s žalmi, střídavými zpěvy a litaniami.

Žalmy jsou velkolepé prastaré modlitby našich židovských prapředků ve víře. V rytmu slabik a slov je obsažen život a utrpení, radost a důvěra člověka. Stejně a často opakované výrazy ožívují tok modlitby, doprovázejí nás při pouťích, pomáhají, aby se k Bohu

v tomto případě o podporu soukromých zájmů veřejnými prostředky. Stát tak činí ve své vlastní odpovědnosti za veškeré obyvatelstvo, přičemž velká část těch, kteří platí daně, jsou křesťanství věřící. Jestliže stát financuje z velké části církevní školku, není možno s tím prodávat ducha, který v této školce vládne a který vede děti k jejich rozvoji. Teologická fakulta na veřejné univerzitě není nějakým privilegiem, které už se

obrátil „celý člověk“ s tělem i duší. Střídavé zpěvy přecházejí sem a tam a zapojují jednotlivce do společenství, vyvolávají v nich aliteraci víry, v opakování se vytváří a prohlubuje dobrý návyk. V litaních se rozvíjí to, co je obsahem tohoto slova: modlitba se stává naléhavou, je prosbou i plností chvály.

Modlitbu v rytmu znají všechna náboženství. Dnes je znovu objevována jako žebřík, který vede k tajemství a k Bohu.

Spolu se zbožným muslimem si i my, křesťané katolické tradice, můžeme postesknout, že modlitba růžence byla v poslední době stále více opomíjena a méně známá. Snad si moderní lidé neuvědomují, že tato forma modlitby není něco „primitivního“, že to není překonaná věc, která už nemá lidem co říct. Modlitba v rytmu slov je formou modlitby přiměřené životu a bytosti člověka, kterému přináší klid a vytváří společenství, je to forma, která překračuje hranice vyznání a náboženství.

Taková modlitba, která sahá až k samým kořenům člověka, nese ho také vstříc k budoucnosti.

*Podle Zeichen 10/96
překlad -lš-*

pro naši dobu nehodí, nýbrž její existence je oprávněná tím, že univerzita je prostorem pro všechny vědy a všechny vědecké hodnoty a představuje tedy platformu pro soutěž o pravdu, bez níž pluralistická společnost nemá žádnou budoucnost.

Je krásným znamením, že dnešní přísaha připadla na svátek sv. Alberta Velikého, významné postavy na rezenském biskupském stolci. Jako nikdo jiný stávil se tento Doctor universalis spo-

lu se svým žákem sv. Tomášem Akvinským za univerzalitu lidského poznání a za syntézu *fides et ratio* - spojení víry a rozumu. Když jsem nyní slíbil jako budoucí biskup v Řezně před Bohem na svatá evangelia Německa a Bavorsku věrnost, učinil jsem tak z hluboce prožitých teologických a ústavně právních důvodů. Obsahově je pro katolického biskupa ryzi samozřejmostí, že ctí ústavně zvolenou vládu a dbá, aby ji ctil jeho klérus, a že mu leží na srdci pozitivní vývoj společnosti na základě dogmatu o rozumné přirozenosti člověka, které určuje podstatu moderního demokratického státu. Z formálního hlediska není tento akt pozůstatkem z překonaného vztahu církev - stát, nýbrž spíše signálem pro budoucnost.

Církev se neloučí s dějiny a nedá se zatlačit do kouta, kam by ji někteří lidé rádi vykazali.

Tak jako v minulých dvou tisíciletích bude církev i v 21. století hlásat lidem radostnou zvěst Ježíše Krista, pro jejíž hlásání byla založena. Tímto způsobem přispívá k duchovnímu, kulturnímu, mravnímu a intelektuálnímu rozvoji lidstva v míře, na jakou stát a společnost nemůže rezignovat. Odpovědnost vlády a parlamentu nachází svůj výraz právě v tom, že stát tuto nabídku rád přijímá a podporuje svými prostředky společenské iniciativy církve. Tak jsou církev a stát ve své podstatě a poslání rozdílné, ale spojuje je starost o blaho a spásu lidí dneška i zítřka.

Během mého 19letého působení jako profesora teologie na univerzitě Ludvíka Maximiliána vedla moje cesta často kolem mariánského sloupu, středu katolického Bavorska. Chtěl bych zakončit slovy nápisu na tomto sloupu a tím prosbou o přimluvu Ochránčyně Bavorska za všechny občany země a společenství věřících: „Panno Maria, zachovej svým Bavorům stát a pána, řád, zemi a víru!“

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Protože Církev používá jen předměty posvěcené, svítí i tyto svíce. Věřící si je pak odnášejí domů. Rozsvěcují se v čase ohrožení, jakým jsou i bouře, a při jejich světle se modlí za odvrácení zlého (odtud název „hromnice“). Tato svíce se rozsvěcuje také ve chvíli, kdy věřící odchází z tohoto světa, aby v něm probouzela touhu po věčném Světle a svítla mu na tuto cestu...

Kolika věřícím je dnes světlo této posvěcené svíce dopřáno?

Svátek Uvedení Páně do chrámu má dnes pro nás obzvláště aktuální poselství. Před dvěma tisíciletími v jeruzalémském chrámě ta, která je ze všech tvorů nejčistší, se podrobila očišťování, a Ten, který je Nejsvětější, se podrobil zasvěcení. Bez námitek se podrobili Zákonu. Taková podřízenost pro podřízenost je nám dnes spíše cizí, ačkoliv je podstatou náboženského vztahu, tedy vztahu mezi člověkem a Bohem. Zvykli jsme si podřízovat se jen v tom, co se nám samým jeví jako logické a přijatelné. Někdy stačí, abychom za nelogické nebo zastaralé či překonané prohlásili to, co se nám jeví prostě nepohodlné. Tuto svou „dovednost“ diferencovat, co je přijatelné a co ne, pokládáme dokonce za znamení své duchovní vyspělosti. Ti „zaostálí“ rozlišovat neumí, a proto se trvávají u „zastaralého“.

Posuny hranic kritérií víry a mravů spíše než znamení vyspělosti jsou znamení úpadku. Kde je pak nějaká bezpečná hranice, kterou bychom si už při tomto diferencování neměli dovolit překročit? Známe-li nějakou, není i ona výplodem našeho rozhodnutí? Platí-li dnes, bude platit i zítra, nebo se v rámci „tolerance“ posune opět o kus dál? Kam až?

Stačí se trochu lépe ohlédnout a zjistíme, že tyto „posuny“ už před námi vykonali druzí a došli postupně až tak daleko, že se pro ně stal kříž znamením, kterému odpirají. Nejdříve se obsah jejich znalostí a náboženských úkonů vnitřně vyprázdnil, pak se jim jevil jako formální, pak nepohodlný, pak zbytečný, nakonec přímo odporný. V hloubi duše však zůstalo povědomí, že přece jen existuje jiná Autorita, a cokoliv toto nepřijemné povědomí probouzí, neradi vidí a snaží se všemožně potlačit a odstranit z dohledu i z doslechu. Je jich dnes v kdysi křesťanském světě už tolik, že chtějí ovládat všechny a všechno. Dialog s nimi je stále obtížnější.

Máme na tom svůj podíl. Někdy si myslíme, že reformujeme, a ve skutečnosti deformujeme. Naši předkové neznali internet, ale nebyli proto méně moudří. Pravá moudrost je: více než spoléhat na svůj rozum důvěřovat nejmoudřejšímu, nejspravedlivějšímu a nejdobrotivějšímu Tvůrci, který velmi dobře ví, co je nám ku prospěchu. Především u něho hledat odpovědi na to, co je pravda, co se sluší, co je správné, dobré a prospěšné. U Boha může být navýsost smysluplné i to, co se člověku jeví jako zcela absurdní. Třeba pozvolna umírat v tom nejlepším věku. Úplný smysl i toho pro nás absurdního pochopíme teprve tehdy, až Jej uvidíme tvář v tvář. Zatím se ovšem na Něho můžeme plně spolehnout. Potřebujeme k tomu pokorně se podřídit a přijmout jeho vzácné nadpřirozené dary: víru, naději a lásku.

-red-

⁽¹⁾ M. Schaller: Římský misál

BEATIFIKAČNÍ PROCES P. IGNÁCE STUHLÉHO SLIBNĚ POKRAČUJE

Kongregace pro svatořečení v Římě pod č. prot. 1925-3/01 oznámila v těchto dnech olomouckému arcibiskupství, že „na svém řádném zasedání dne 29. listopadu 2002 tato Kongregace projednala otázku, zda se konstatuje platnost diecézního šetření, zavedeného v Církevní kurii olomoucké o životě, ctnostech a pověsti svatosti služebníka Božího Ignáce Stuchlého, řeholního kněze Společnosti sv. Františka Saleského: zda byli řádně a správně vyslechnuti svědkové a zda byla shromážděna veškerá předepsaná dokumentace vzhledem k předloženému případu a vyžadovanému cíli.“

Tato Kongregace s přihlédnutím k úředně vypracovanému posudku po zralé úvaze se vyjádřila kladně, t. j. že se konstatuje „platnost tohoto diecézního šetření vzhledem k předloženému případu a vyžadovanému cíli, sanováním toho všeho, co má být podle práva sanováno, nehledě na jakékoliv protiklady.“ Podepsán je Josef kard. Saraiva Martins jako prefekt a arcib. Eduard Nowak jako sekretář.

Tuto potěšující zprávu nám sdělil biskupský vikář pro záležitosti svatořečení prof. Mons. Dr. Jaroslav Němec na slavnosti v salesiánském ústavu ve Fryštáku v sobotu 18. ledna.

Salesiáni a jejich žáci (mezi nimi mnoho bývalých žáků samého P. Ignáce Stuchlého) vzpomínali 50. výročí smrti P. Stuchlého, který zemřel 17. 1. 1953 v nedalekém Lukově, kde o něj pečovaly řeholní sestry.

Vrcholem slavnosti byla slavná Eucharistie; mši sv. celebroid olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner spolu s více než 50 kněžími. Po mši sv. šli účastníci průvodem na hřbitov k pobožnosti u hrobu služ. Božího P. Ignáce Stuchlého. (Na snímku nahoře zprava Mons. Němec, provinciál salesiánů P. Jan Komárek, o. arcibiskup.)

-jv-

PREZIDENT BUSH USTANOVIL „NÁRODNÍ DEN SVATOSTI ŽIVOTA“

V nově publikovaném dokumentu se prezident Spojených států G. W. Bush zasadil za důstojnost lidského života a dokumentuje, že jeho kabinet pracuje pro důstojnost lidského života. Z toho důvodu vyhlásil 19. leden oficiálně za „Národní den svatosti života“. Prezident vyzval všechny Američany, aby si uvědomili povinnost respektovat život a důstojnost člověka. „Když spolupracujeme se slabými, chráníme nechtěné a postižené, vytváříme kulturu naděje a lepší budoucnost pro všechny,“ soudí prezident. Vyzval občany, aby „tento den uctili vhodnými obřady ve svých domech a kulturních střediscích, abychom se opět věnovali službě soucitu a znovu posílili naši anga-

žovanost pro úctu k životu a za důstojnost každého člověka.“ Bush dále zdůraznil, že jeho vládě jde o to, podporovat „soucitem vedené alternativy k potratu“. K nim patří v každém případě domy pro ženy a matky s dětmi, propagace pohlavní zdrženlivosti a usnadnění adopce. „Každé dítě je prioritou a požehnáním a já věřím, že všichni mají být vítáni v životě a chráněni zákonem,“ říká dokument, který s velkým nadšením přivítala hnutí pro život a proti eutanázii. Darla St. Martinová, ředitelka „National Right to Live“ se domnívá, že výpovědi prezidenta dokonale odrážejí celou filozofii ochrany života.

Kath-net 16. 1. 2003

Početné rodiny

„Církev si je vědoma, že manželství a rodina patří k nejvzácnějším statkům lidstva. Chtěla by promluvit a nabídnout svou pomoc těm, kdo už znají cenu manželství a rodiny a chtějí podle toho žít, těm, kdo v nejistotě a soužení hledají pravdu, jako i těm, kterým se nespravedlivě brání, aby v životě svobodně uskutečňovali svou představu o rodině. Církev jedny podporuje, jiné poučuje a dalším pomáhá, a tak nabízí své služby všem lidem, kteří se znepokojují o osud manželství a rodiny.“ (FC 1)

V naší zemi existuje spousta politických stran, hnutí, spolků, organizací, nadací, bratrstev a jiných společenství. Naše společnost se také stává velmi citlivou zvláště na ochranu různých trpících, strádajících a menšin.

V apoštolském listu Sv. otce Jana Pavla II. *Růženec Panny Marie* vyzývá papež k modlitbě za mír a rodiny – obojí je v současném světě v největším ohrožení a přitom jedno i druhé je tak důležité pro život člověka.

V listu našich biskupů *„Pokoj a dobro“* k sociálním otázkám ze září 2000 se v článku 51 uvádí: *„Společnost má vytvářet podmínky pro stabilitu rodiny, ... vždyť pro systém sociální výchovy se ukazuje být jako optimální počet čtyř až pěti dětí v rodině.“* V současné době jsou však u nás rodiny s více dětmi tou nejvíce opomíjenou, sociálně nejpostiženější skupinou obyvatel.

Evropa i náš národ vymírá – to je skutečnost, na které máme i my křesťané svůj podíl. Při uzavírání manželství s úsměvem a určitou opravdovostí odpovídáme „Ano“ na otázku *„Přijmete děti od Pána Boha ochotně a budete je vychovávat podle Božího zákona?“* Manželé, kteří tento slib důsledně naplňují, se setkávají s nečekanými problémy, minimálním pochopením, často se skrývaným nebo otevřeným posměchem.

Pomoci rodinám s více dětmi po materiální stránce je dobré – ale je to všechno? Podle našich zkušeností je také potřeba pomáhat jim po morální a duchovní stránce, aby si nepřipadaly jako „nenormální“. Aby se

vzájemně povzbuzovaly na cestě života, v které chtějí žít podle učení církve, chápat úžasné požehnání Boží v každém dítěti, které jim Pán Bůh svěřuje.

V těchto rodinách je úžasný poklad, který ony samy nedokážou objevit, protože až příliš naslouchají posměškům okolí, které po většině praktikuje kulturu smrti; jsou často osamoceny, mají velké problémy, zvláště s výchovou dětí, potřebují pomoc a povzbuzení.

K tomu by mohlo posloužit jejich vzájemné setkávání a sdělování. Proto se obracíme na Vás čtenáře, abyste dali následující návrh k nahlédnutí rodinám s více dětmi nebo nám zaslali jejich adresu.

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužrjí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“
Taky tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

V některých evropských zemích právě toto existuje ve formě **„Hnutí početných rodin“**. V roce 2002 měly tyto rodiny své evropské setkání ve Španělsku.

Náš návrh na založení hnutí (naznačený v několika bodech) je výzvou k diskusi. Za všechny připomínky, návrhy a podněty budeme velmi vděční.

Členy hnutí se mohou stát rodiny s minimálním počtem pěti dětí.

Lidé, kteří tento požadavek nemohou splnit, ale souhlasí

s myšlenkami hnutí, se mohou stát jeho **příznivci**.

Alespoň jednou za rok se členové a příznivci hnutí setkají na tzv. „Dni početných rodin“. Hlavní náplní dne by bylo slavení mše sv. s dalším programem.

Alespoň třikrát až čtyřikrát do roka vydat časopis hnutí. Na jeho stránkách by měly početné rodiny a jejich příznivci najít odpovědi ze strany odborníků a duchovních na jejich všední i méně všední problémy. Jeho součástí by bylo vzájemné předávání vědomostí a zkušeností členů a příznivců hnutí.

Celé toto dílo vkládáme do rukou sv. Josefa, hlavy sv. Rodiny nazaretské, Panny Marie, Královny rodin, naší rodačky svaté Zdislavy, patronky rodin, a sv. Cyrila a sv. Metoděje, kteří sami pocházeli z početné rodiny.

Na Vaši spolupráci na tomto díle se těší P. Jan Peňáz, jáhen Petr Šplouchal a Ladislav Kinc.

Kontaktní adresy: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, dekanstvium@horacko.com, tel 566 522 101; jáhen Petr Šplouchal, Bíloviceká 42, 614 00 Brno – Obřany, splouchal@atlas.cz, t. č. 545 227 709; jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79, kinc@biskupstvi.cz, t. č. 516 463 315 nebo 606 948 970.

Pacem in terris: trvalý úkol

Poselství Jana Pavla II. k Světovému dni míru 1. ledna 2003

Pouto mezi mírem a pravdou

Jan XXIII. chtěl odmítnout představu těch, kteří spatřují v politice pole zbavené morálky a závislé pouze na kritériích vlastního prospěchu. Pomocí encykliky *Pacem in terris* navrhl papež pravdivější obraz lidské skutečnosti a ukázal cestu k lepší budoucnosti pro všechny. Právě proto, že lidé jsou stvořeni se schopností přijímat mravní rozhodnutí, neleží žádná lidská činnost mimo sféru mravních hodnot. Politika je lidská činnost, proto i politika podléhá mravnímu soudu. To platí i pro světovou politiku. Papež píše: „Stejný přírodní zákon, který řídí životní vztahy mezi jednotlivými občany, musí také určovat vzájemné vztahy mezi státy“ (PiT III: l. c., 279). Všichni, kteří se domnívají, že veřejný život světového společenství se určitým způsobem vymyká z rámce mravního hodnocení, nechť se zamyslí nad vlivem hnutí lidských práv na národní i mezinárodní politiku před krátkou dobou končícího minulého století. Tyto vývoje, které nauka encykliky předjímal, rozhodně odporují požadavku, aby světová politika přesídlila do jakési „svobodné zóny“, ve které nemá mravní zákon žádnou moc.

Snad není žádného jiného místa, kde by se s větší jasností projevovala nutnost korektního zacházení s politickou mocí, jako je dramatická situace na Blízkém východě a ve Svaté zemi. Den co den a rok co rok zhatil kumulující se efekt zostřeného vzájemného odmítání a takřka nekonečného řetězu násilných činů a aktů pomsty každý pokus uvést do pohybu vážný dialog o skutečně existujících problémech. Překérní charakter tohoto stavu je v důsledku konfliktu zájmů mezi členy mezinárodního společenství ještě dramatičtější. Dokud drží

telé odpovědných míst nebudou ochotni srdnatě si položit otázku o využívání své moci a nezačnou se starat o blaho svých národů, budeme si moci jen stěží představit, jak by mohl být skutečně možný pokrok směrem k míru. Každý den otřásá Svatou zemi bratrovražedný boj, který přivádí do protichůdných pozic síly, jež pracují na bezprostřední budoucnosti Blízkého východu. Bratrovražedná válka vysouvá do popředí potřebu lidí, kteří jsou přesvědčeni o nezbytnosti usilovat o politiku založenou na respektování důstojnosti a práv lidské osoby. Taková politika je pro všechny nesrovnatelně výhodnější než pokračování v přetrvávající konfliktní situaci. Z této pravdy je třeba vycházet. Je to daleko více osvobozující než každá forma propagandy, zvláště pokud by taková propaganda měla sloužit k zamlžování nepřiznaných záměrů.

Předpoklady pro trvalý mír

Mezi úsilím o mír a respektováním pravdy existuje neoddělitelné pouto. Čestnost při podávání zpráv, spravedlnost při vznášení nároků, transparence demokratických postupů dávají občanům onen pocit bezpeč-

nosti, onu ochotu řešit spory mírovými prostředky a onu ochotu k férové a konstruktivní dohodě, což vytváří skutečné předpoklady pro trvalý mír. Setkávání politiků na národní a mezinárodní úrovni slouží věci míru jen tehdy, když se respektuje společně převzetí odpovědnosti na obou stranách. Jinak hrozí, že

tato setkání budou irelevantní a neužitečná. V důsledku toho jsou lidé v pokušení stále méně věřit v užitečnost dialogu a místo toho stavět na násilí jako cestě k řešení rozporů. Negativní účinky, jaké mají převzaté, ale pak nedodržované závazky v mírovém procesu, musí vést představitele států a vlád k tomu, aby zvažovali každé své rozhodnutí s nejvyšším vědomím odpovědnosti.

Paeta sunt servanda, zní starověké přísloví. Jestliže je třeba dodržovat všechny přijaté závazky, je třeba s obzvláštní starostlivostí hodnotit naplňování závazků vůči chudým. Protože vůči nim by bylo neplnění slibů, které jsou pro ně životně důležité, obzvláště frustrující. Z tohoto pohledu představují odkládaná plnění závazků vůči rozvojovým zemím vážný morální problém a staví nespravedlnost ve světě existujících nerovností ještě více na světlo. Utrpení způsobené chudobou zažívá při ztrátě důvěry dramatické vystupňování. Posledním důsledkem je ztráta veškeré naděje. Existující důvěra je v mezinárodních vztazích sociální kapitál základní hodnoty.

Kultura míru

Když důkladně zvážíme všechny tyto věci, poznáme, že mír je méně otázkou struktury a mírové procesy právního, politického a hospodářského charakteru jsou jistě nutné a na štěstí často existují. Jsou však pouze plodem moudrosti a zkušenosti, která je nashromážděna v průběhu dějin prostřednictvím nespočetných gest míru, která učinili lidé schopni důvěřovat, kteří se nedali odradit. Mírová gesta vyrůstají ze života lidí, kteří chovají ve svém srdci trvalé postoje k míru. Jsou dílem rozumu a srdce *strůjců pokoje* (Mt 5,9). Mírová gesta jsou

možná, když lidé dokážou plně ocenit společenský rozměr života, takže chápou význam důsledků, jaké mají určité události pro jejich společenství a pro svět vůbec. Mírová gesta vytvářejí tradici a kulturu míru.

Náboženství obsahuje v sobě životně důležitou roli při podněcování mírových gest a při stanovení předpokladů pro mír. Tuto roli může naplňovat tím účinněji, čím rozhodněji se soustředí na to, co je mu vlastní: otevřenost pro Boha, pro nauku o všeobecném bratrství a podporu kultury solidarity. „Den modliteb za mír“, která jsem uspořádal v Assisi 24. ledna 2002 za účasti zástupců mnoha náboženství, měl jistě tento smysl. Chtěl vyjádřit přání vychovávat k míru šířením spirituality a kultury míru.

Dědictví *Pacem in terris*

Blahoslavený Jan XXIII. byl někým, kdo nemá strach z budoucnosti. V tomto optimistickém postoji mu pomáhala ona přesvědčující důvěra v Boha a v člověka, kterou čerpal z klimatu hluboké víry, ve kterém vyrostl. Posilován touto odevzdaností do Prozřetelnosti, a to i v kontextu zřejmého trvalého konfliktu, neváhal představovat politickým vůdcům své doby nový pohled na svět. To je dědictví, které nám zanechal. Když se na něj díváme v tento Světový den míru 2003, jsme vyzváni zasazovat se o stejné postoje, které on zastával: o důvěru v milosrdného a soucitného Boha, který nás volá k bratrství; důvěru v lidi dnešní doby a každé jiné doby jakožto Boží obraz, který byl stejným způsobem vtisknut do duše všech. Když vycházíme z těchto postojů, můžeme doufat, že vybudujeme na zemi svět míru.

Na počátku nového roku dějin lidstva stoupá spontánně z hloubi mého srdce toto přání: Kéž bych mohl v srdcích všech probudit nadšení z obnoveného souhlasu se vznešeným posláním, které encykli-

ka *Pacem in terris* nabídla před čtyřiceti lety lidem dobré vůle. Tento úkol, označený v encyklice jako „immensus“, měl spočívat v tom, „pod vedením pravdy a spravedlnosti, lásky a svobody najít v lidském soužití nové cesty vzájemných vztahů.“ Papež pak precizoval, o jaké vztahy mu jde: „Vztahy jednotlivců navzájem; vztahy mezi jednotlivci a jejich státy; vzájemné vztahy mezi státy; vztahy jednotlivců, rodin, zprostředkujících korporací, států na jedné straně ke společenství všech lidí na straně druhé.“ A závěrem zdůraznil, že úsilí „uskutečnit pravý mír podle řádu stanového Bohem představuje mimořádně významný úkol“ (PiT V: I.c., 301–302).

Čtyřicáté výročí zveřejnění *Pacem in terris* je nanejvýš vítanou příležitostí znovu si vzít k srdci prorockou nauku Jana XXIII. Církevní společenství budou přemýšlet o tom, jak by mohla oslavit během roku vhodným způsobem toto jubileum: iniciativami, které mohou mít zcela ekumenický a mezináboženský charakter, při čemž se otevrou všem, kteří hluboce touží po tom, „zlomit závory, které oddělují jedny od druhých, upevnit pouta vzájemné lásky, lépe si navzájem porozumět a konečně odpoúšet všem, kteří nám ukřivdili“ (tamt. 304).

Tato přání jsem provázal svými modlitbami k všemohoucímu Bohu, prameni všeho toho, co nám slouží k dobrému. On, který volá všechny ze stavu útisku a konfliktů ke svobodě a k spolupráci pro blaho všech, kéž pomůže lidem ve všech úhlech světa budovat mír, který je založen stále pevněji na čtyřech sloupech, na které poukázal blahoslavený Jan XXIII. ve své historické encyklice: pravdě, spravedlnosti, lásce a svobodě.

Ve Vatikánu 8. prosince 2002 o slavnosti Neposkvrněného početí Panny a Matky Boží Marie

Jan Pavel II.

Přijímání na ruku a tzv. katecheze Cyrila Jeruzalémského

K ospravedlnění podávání Eucharistie na ruku se odvolávají různé církevní instance ve svých písemných zdůvodněních na *Mystagogické katecheze*, které mají údajně pocházet od sv. Cyrila Jeruzalémského († 18. března 386). V instrukci *Memoriale Domini* z 29. května 1969, kterou vypracoval a podepsal *Bunini* z pověření Pavla VI. (AAS 1969 s. 541–545), jsou dvakrát citovány (Cyrili Hieron. *Catecheses Mystagogicae*, V, 21; PG 33, 1126). Odvolávají se na ně i různé biskupské pokyny a listy.^{*)}

Kardinál Seper, někdejší prefekt Svatého oficia, se v jednom rozhovoru vrátil k často citované tzv. „mystagogické katechezi“ sv. Cyrila Jeruzalémského. Učinil přitom velký otazník nad zde pospaným údajným způsobem přijímání na ruku v tehdejších křesťanských obcích (SB 10/1988, Dokumentace).

1. Pochybné autorství

„Řada vědců zastává názor, že pokyny pro takový způsob přijímání na ruku pocházejí od ariánského biskupa Jana (387–411), který byl nástupcem sv. Cyrila Jeruzalémského“ (Karl Schultes, *Der Neue Tag*, Altötting 1989, s. 25).

Na starých rukopisech jsou také uvedeni autoři. „Codex Monacensis 394 připisuje mystagogické katecheze biskupu Janu z Jeruzaléma, nástupci Cyrila. Kodexy Ottobonianus a Monacensis Cyrilovi a biskupu Janovi“ (Phillip Haeuser, *Des hl. Cyrillus Katechesen*, Kempten 1922, s. 12).

Haeuser uvádí: „Na základě naprosto nesporných *stylistických odlišností* mezi 19 katechezemi pro katechumeny a pěti mystagogickými katechezemi pro novokřtěnce připisuje Th. Schermann v *Theol. revue* 1911 s. 577 mystagogické kate-

cheze jednoznačně Janovi z Jeruzaléma.“

Současně v souvislosti „s opětovně prozkoumanými obtížemi v oblasti tradice a dějin“ (Altaner, *Patrologie*, Freiburg 1978. S. 312) je z filozofických důvodů vyloučeno, aby byl Cyril Jeruzalémský autorem mystagogických katechezí.

„Většina badatelů zastává názor, že Jan Jeruzalémský mystagogické katecheze přinejmenším podstatně přepracoval, pokud není zcela jejich autorem. To tvrdí Swanans, Kretschmar, Stephenson, Telfer, Bihain, Renoux, Camelot“ (Georg Röwekamp, *Mystagogische Katechesen*, Fontes Christiani Sv. 7, Freiburg 1992, s. 14).

2. Gnostické praktiky

Dokumenty, které se odvolávají na pokyny údajného Cyrila Jeruzalémského, nezmiňují se ovšem o dalších pokynech tohoto textu: „Dotkni se svatým Tělem svých očí!“ A pak pokud jde o svatou Krev: „Tak dlouho, dokud je vlhkost na tvých rtech, dotýkej se této vlhkosti prsty a svých očí, čela a ostatních smyslů!“

„Kdy vůbec katolická církev učila anebo trpěla takové *magické rity*? Z těchto svatokrádežných pokynů je zcela zřejmé, že tento text nemůže pocházet od svatého Cyrila Jeruzalémského.“ (Schultes)

„Na Západě a zvláště v pravověrném Římě se takové *manipulace* s Tělem a Krví Páně neprovádějí.“ (Otto Nussbaum, *Die Handkommunion*, Köln 1969, s. 18). Kristus poručil: *Jezte a pijte*, nic víc.

Dotýkání očí mělo zřejmě učinit věřícího „vidoucím“, tzn. dát mu „poznání“, *gnosi*.

3. Ariánská nauka

Mimo to bezprostředně předcházející 20. odstavec 5. mystagogické katecheze označuje Eucharistii pouze za *obraz* Těla a Krve Kristovy. To není katolické, nýbrž je to popření Kristova Božství, které je vlastní ariánům.

Cyriil Jeruzalémský byl vysvěcen od ariánsky smýšlejícího metropolity Akacia z Cesareje v roce 348. Tento metropolita a většina biskupů i římský císař (Konstantius 337–361) nebyli už katolíky. Několik málo pravověrných, jako Atanáš a Cyril, byli pronásledováni a posíláni do vyhnanství. „Celý okrsek zemský sténal a jevil se jako ariánský“ (sv. Jeroným). Ještě v 6. století byli Ostrogóti, Vizigóti, Langobardi a Vandalové *ariány*. Jejich způsob přijímání nemůže být pro katolíky vzorem.

Theologisches 2/1994

^{*)} V těchto citacích je ovšem proti originálu záměrně zaměněno postavení rukou přijímajícího. V originálu se říká, že má položit „pravou ruku na levou“, kdežto v citacích „levou na pravou“. (Pozn. př.)

NEPLATNÉ KŘTY

V diecézi Quebec ve farnosti Pointe-Camulet bylo v posledních deseti letech 295 dětí neplatně pokřtěno. Všechno začalo v roce 1991. Vedoucí křestního obřadu nechala rodiče, aby sami lili křestní vodu na hlavu dítěte, při čemž příslušné modlitby říkala ona. 5 let si toho nikdo nevšiml. Teprve v roce 1996 reklamovala tuto praxi jedna babička. Farnost nyní nabízí rodičům opakování křtu. Teolog Dan Donovan však prohlásil, aby si rodiče nedělali starosti. „I když katolíci berou svátosti vážně, není to jediná cesta, která vede ke Kristu,“ prohlásil teolog, který vyučuje na St. Michaels' College na univerzitě v Torontu.

Podle Kath-net

Bašta Pána Boha (4)

„Ano, ale o co jde? Spadlo snad volské spřežení do jámy?“ ptá se Cassandre udiveně.

„Něco mnohem horšího, mnohem horšího! Teď vám to nemohu říct. Řekneme si to cestou!“

„Ano, ale...?!“

„Jde o našeho faráře, o faráře Pruela.“

„O faráře Pruela?“ Udiveně hledí obchodník nějakou chvíli na mládence. Ale když vidí v jeho očích tak naléhavou prosbu a poznává hlubokou úzkost, vezme z věšáku sako a čepici, položí svoji širokou ruku mladíkovi na rameno a řekne: „Když je to tak, jdeme!“

Po cestě od Poitiers kráčí farář Pruel. Uctivě nese pod svým kabátem stříbrnou schránku, která skrývá Sanctissimum. Jeho rty se tiše pohybují v modlitbě. Vždy se modlí růženec, když je na nebezpečné cestě.

Lucerna na Joubertově mostě vrhá jen matné světlo do bezhvězdné temnoty. Pod mostem šumí Clain, který teče do údolí. Jinak je noc nezvykle tichá.

Aniž by se rozhlížel, vkročí kněz na most, který vede k předměstí Montbernage.

„Který pro nás nesl těžký kříž,“ septají jeho rty. Tu náhle vyskočí ze tmy dvě postavy. Vraží do kněze a tlačí ho k zábradlí mostu. Pruel se brání jen slabě jednou rukou, protože druhá svírá Tělo Páně.

„Smrt těm, kteří odmítli přísahu!“ vzkřikne jeden ze zákeřníků. „Do řeky se sviní!“ chroptí druhý.

Nepochybně by byli ti dva shodili faráře do řeky, kdyby je v posledním okamžiku nechytila obrovitá pěst, která s nimi zatřásla a srazilá dohromady jejich hlavy. A hrozný hlas zvolá:

„Vy vrazi kněží a hanobitelé Boha! Trochu vám zchladím horkou krev!“ Mocný pohyb, dvojí výkřik a oba „vlas-

tenci“ padají přes zábradlí do šumící řeky.

„Pro Boha, Cassandre, co to děláte?“ zvolá kněz, celý polekaný, který hned poznal goliáše z Montbernage. „Oba se mohou utopit.“

„Pleval nezahubíš!“ zašklebí se obchodník s kůžemi. „Podívejte se, už oba lezou zase na břeh. Ti už jistě za vámi nebudou slídit. Ha, ha!“ Pak si však Cassandre uvědomí, jak posvátnou věc kněz nese. Okamžitě jeho smích ztichne a on uctivě pokleká před Nejsvětější Svátostí.

„Pojďte, doprovodím vás,“ zašeptá tak tiše, jak jen to jeho hluchý hlas dokáže.

Mlčky pokračují nyní všichni čtyři v cestě, Spasitel, kněz, obchodník a hoch Robert Bernard. Když však vstoupil farář Pruel do domu matky Fernierové, snaží se Robert nahmatat obrovu ruku, stiskne ji pevně se slovy: „Udělal jste to výborně, mistře Cassandre!“

„Ale co,“ směje se, „byla to pro mě zábava. Ale teď utíkej rychle domů. Už ať jsi v posteli. Ráno musíš brzy vstávat!“

„Vím, již ve čtyři hodiny!“ odvěti chlapec vesele. Pak utíká rychle domů.

Přede dveřmi stojí paní Bernardová, které všichni lidé v Montbernage říkají Gusta. Ne, nijak ji to neuklidnilo,

když našla Robertovo lůžko v ložnici prázdné a dověděla se od tlustého Filipa, že běží o život a o smrt.

„Kdes byl, chlapče?“ zeptá se, když jí Robert přímo padne do náruče. „Způsobils mi strašnou hrůzu.“

„Nešlo to jinak, maminko. Šlo o faráře Pruela a Spasitele.“ A spěšně vypráví matce o přepadení na mostě.

Paní Bernardová hluboce vzdychne.

„Zůstaň vždy hodný a statečný, mé dítě!“ A vroucně udělá malému Božím bojovníkovi na čelo křížek.

BISKUP A JAKOBÍN

V kapli irského semináře v Paříži již několik měsíců nesvítilo věčné světlo. Před oltářem visí rudé prapory. Trikolory zdobí postavy svatých. Odporné skvrny od pálenky a vína potřísnily podlahu. V zhanobené svatyni se usadili jakobíni, kteří si zde zřídili klubový lokál. Na oltáři, na mřížce i na křeslech posedávají revolucionáři, pijí pálenku ze zlatých kalichů a rudé víno z ciborií, které ukradli ze svatostánku.

„Pijte, bratři, pijte!“ křičí jeden z revolučních hrdinů, protivný pihovatý chlapík s červenou jakobínskou čepicí. „Pijte, bratři, dnes je svatba. Vikář Aubert z markétského kostela v Saint Antoine si vzal ženuš-

ku. Byla to prima svatba, říkám vám, prima svatba! S věncem a závojem seděla nevěsta na oltáři a vikář v dlouhém taláru. To byste museli vidět, jak byli zbožní lidé ze Saint Antoine rudí od vzteku. Byla to ďábelská svatba. A to pít je dobré. Ať žije Aubert a jeho žena pani vikářová! Cha, cha cha!“

Hřmotný souhlas naplnil znesvěcený prostor. Jeden mladý člověk, který uprostřed pijačky zůstal poměrně střízlivý, vstane a zvolá:

„Vikář měl udělat něco jiného než se oženit. Připravil tak kněze s přísahou u lidí o poslední zbytek vážnosti! Přírodně, že teď budou lítat za těmi, kteří odmítli!“

„Však oni přestanou!“ chroptí jiný. „Pošleme je všechny pod gilotinu. To je slavný nožík! Čistý nožík. Nebo je napakujeme do lodi a utopíme v moři. Pak se utopí jak krysy!“

„Nejdříve bys je musel mít, řezníku Legendre,“ posmívá se mu mladík. „Však my je najdeme!“ odpoví Legendre s divokou zlostí. „A pak je zašlapeme jak housenky a jinou žoužel. Zlikvidujeme je!“

Kdesi začíná další pokřikovat:

„Ça ira, ça ira, ça ira! Le prêtres à la lanterne! Správně, správně, kněze na lucernu!“ A celý sbor zahučí: „Kněze na lucernu!“

„Georges Beaujean má pravdu!“ začne mluvit další. „Nejdříve bychom je museli mít. Ti bez přísahy se všude poschovávali jak potkani v dírách. Já nevím, ale již několik dní se tu potlouká nějaký starší muž, který vypadá podezřele svatý. Je prý na návštěvě u domovníka. Jen jestli za ním netrčí černokabátník bez přísahy!“

„Běž a podívej se na něho,“ navrhne Legendre s úšklebkem, „a je-li tomu tak, pak tu veš zlikviduj!“

VĚŘTE, NEVĚŘTE

Znamení kříže – trestný čin? Připravovaný zákon proti sektám ve Skotsku bude možno aplikovat tak, že pokud fotbalista udělá na hřišti veřejně znamení kříže, dopustí se trestného činu a může se ocitnout ve vězení. (!)

TURECKO

Aby získalo Turecko přijetí do EU, prohlašuje se za laicizovaný stát (neváže se na náboženství). Ačkoli i jeho ústava zaručuje náboženskou svobodu, skutečná praxe je jiná. V misii v Iskenderumu na hranici se Sýrií pokřtil P. Roberto 26letého muže, který naléhavě žádal o křest a byl k němu řádně připraven. Tento mladý muž však udal misionáře tureckým úřadům. Ty kapucínovi odňaly pas a uvalily na něho vyšetřovací vazbu.

Podle Kath-net

(Pokračování)

Stydíme se za víru?

Vždy jsem pokládal Petrovo zapření Krista za něco velmi zbabělého a těžko odpustitelného. Na druhé straně jsem chápal Petrův strach o vlastní život v atmosféře nenávisti a zjitřených vášní. Často si na sv. Petra vzpomenu, když cítím obavu některých dnešních věřících, třeba i významných osobností politického nebo kulturního života, veřejně se přihlásit ke křesťanství. Vim totiž o lidech, kteří třeba vedle mne stojí v kostele, ale na přímou otázku krčí rameny, že je to soukromá věc, nebo se odpovědi raději vyhnou. Nevím, jaké to má všechny důvody, ale napadají mne tři: buďto se bojí jako Petr, za svou víru se stydí anebo si na křesťany pouze hraji.

Je-li v tom strach, pak je možná dobře, že takoví lidé veřejně jako křesťané nevystupují. Nejsou sice ohroženi na životě ani na existenci, ale nestatečnost není dobrou vizitkou křesťana. Stydí-li se, že věří v něco, čemu se ostatní smějí jako bláznovství, pak také nejsou nejlepšími učedníky svého Mistra. To může být i případ tzv. praktikujícího katolíka, který se ostýchá přiznat k víře ve Zmrtvýchvstání nebo v osobní přítomnost Krista v Eucharistii. A pokud si někdo myslí, že křesťanství je sice zajímavé, ale přehnaně bigotní a potřebovalo by zreformovat, potom je lepší si na křesťana nehrát. Být křesťanem totiž znamená nejen věřit v celé a nezkreslené učení Církve, ale plně respektovat i její tradice a za obojím pevně stát.

A ještě něco: být křesťanem také znamená mít lásku a říkat pravdu. Mít odvahu vystoupit proti zlu s malým i velkým „z“. Proti zabíjení nenarozených i proti rozdělování Církve. Nemám-li ji, pak je lépe se ke Kristu nehlásit, protože bych nedělal čest ani Jemu ani své Církvi. A přitom kolik užítka (a dobré reklamy) bychom měli, kdybychom byli Krista hodni a přiznávali se k Němu – s pokorou a samozřejmostí, jak to vždycky dělali a stále dělají lidé čistého srdce!

Jiří Karas, poslanec

Duchovní cvičení na Hoře Matky Boží – Králíky: 17. 3. – 21. 3. 2003 pro ženy, muže a manželské páry, přednáší P. Josef Groz CSsR, cena 950 Kč ● 1. 5. – 4. 5. 2003 pro mládež od 16ti let (Růžencový rok), přednáší P. Jiří Šindelář, cena 780 Kč ● Písemné objednávky přijímáme na adrese: Josef Hudec, Poutní dům, 561 69 Králíky, tel: 465 631 178, 465 631 097, 465 631 099. Dále nabízíme rekreační pobyty, pobyty pro školy v přírodě.

Děvčata, srdečně vás zveme na setkání „**V jednom společenství**“ s našimi mladými sestrami, které se koná v Klokotech ve dnech 7.–9. února 2003. Vezměte si s sebou spacák, přezůvky, popřípadě kytaru. Začínáme v pátek večer. Moc se na vás těšíme! Sestry Nejsvětějšího Spasitele – Staroklokotská 1, Tábor – Klokoty 390 03; tel.: 381 232 584 nebo 515 222 257.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku **Ph.Dr. Radomira Malého ČESKÝ A SLOVENSKÝ KATOLICISMUS V MODERNÍCH DĚJINÁCH**, která se bude konat v úterý 4. února 2003 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Liturgická čtení

Neděle 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4
Ž 24(23),7.8.9.10
Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
2. čt.: Žid 2,14-18
Ev.: Lk 2,22-40

Pondělí 3. 2. – nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: Žid 11,32-40
Ž 31(30),20.21.22.23.24
Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
Ev.: Mk 5,1-20

Úterý 4. 2. – ferie

1. čt.: Žid 12,1-4
Ž 22(21),26b-27.28+30ab.30c-32
Odp.: srov. 27b (*Kdo tě hledají, Hospodine, budou tě chválit.*)
Ev.: Mk 5,21-43

Středa 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: Žid 12,4-7.11-15
Ž 103(102),1-2.13-14.17-18a
Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)
Ev.: Mk 6,1-6

Čtvrtek 6. 2. – památka sv. Pavla Mikého a druhů

1. čt.: Žid 12,18-19.21-24
Ž 48(47), 2-3a.3b-4.9.10-11
Odp.: 10 (*Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě.*)
Ev.: Mk 6,7-13

Pátek 7. 2. – ferie

1. čt.: Žid 13,1-8
Ž 27(26),1.3.5.8b-9abc
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mk 6,14-29

Sobota 8. 2. – nez. pam. sv. Jeronýma Emilianiho nebo sv. Josefíny Bakhity nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Žid 13,15-17.20-21
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
Ev.: Mk 6,30-34

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	2. 2.	3. 2.	4. 2.	5. 2.	6. 2.	7. 2.	8. 2.
Antifona	1296	1150	1166	1708	1692	1213	1228
Žalm	786	783	783	786	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1296	1151	1166	1709	1693	1213	1228
Antifony	1297	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1297	1155	1170	1710	1693	1217	1232
Antifona k Zach. kantiku	1297	1155	1170	1305	1694	1218	1232
Prosby	1297	1155	1171	1711	1694	1218	1232
Záv. modlitba	1298	1304	1171	1305	1306	1218	1306
Modlitba během dne:							
Hymnus	1298	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1299	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	1298	1159	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1300	1300	1160	1176	1714	1698	807
Antifony	1293	1300	1161	1177	1193	1208	808
Žalmy	1293	1300	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1295	1302	1164	1180	1717	1701	810
Ant. ke kant. P. M.	1295	1303	1164	1180	1305	1701	692
Prosby	1295	1303	1165	1180	1718	1702	811
Záv. modlitba	1298	1298	1304	1181	1305	1306	692
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

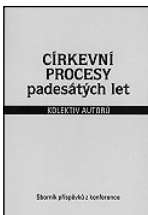
Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@malicecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

CÍRKEVNÍ PROCESY PADESÁTÝCH LET

Sborník příspěvků z konference, která se konala v pražském arcibiskupském paláci ve dnech 21.-22. 5. 2002. Inscenované soudní procesy se od počátku 50. let minulého století staly jedním z hlavních nástrojů systematické perzekuce a zastrahování, které komunistický režim uplatnil proti svým skutečným i potencionálním odpůrcům. Tato forma perzekuce se významně dotkla věřících lidí a jejich církví, zvláště pak římskokatolické a řeckokatolické. Jednotlivé referáty poskytují ve svém celku plastický obraz, který celou tuto dobu dějin české a moravské církve ukazuje v širším záběru a vzájemných souvislostech. V závěru knihy se dozvíme stručné informace o autorech referátů (PhDr. Stanislav Balík, Mgr. Jaroslav Cuhra, S. Mgr. Bernadetta Kristýna Fojtíková de ND, PhDr. Jindřich Zdeněk Charouz OPraem., Mgr. Jan Kafka, Mons. ThDr. Oto Mádr, Ing. Adolf Mrázek, Václav Vaško, Mgr. Vojtěch Vlček), nechybí ani jmenný rejstřík a bohatá bibliografie. Součástí publikace je černobílá fotografická příloha, sestavená ze soudních spisů osob, o kterých se v příspěvcích hovoří.

Karmelitánské nakladatelství,

brož., A5, 280 stran + 32 stran fotogr. příloh, 350 Kč

Marko Ivan Rupnik:

O DUCHOVNÍM ROZLIŠOVÁNÍ - CESTA KE ZRALOSTI

Autor zde pojednává o rozlišování ve smyslu umění následovat Krista jak ve velkých životních volbách, tak v malých každodenních rozhodováních. Proto začíná kapitolou věnovanou počátku a teologickému základu přebývání a zůstávání v Kristu. Další kapitola se zabývá pokoušením, jež křesťan zakouší na své cestě za Pánem. Následuje kapitola o našem skutečném přimknutí se ke Kristu, v němž není pro-

stor pro iluze a klam. Jak učinit první kroky ve cvičení rozlišování, zvláště o rozlišování povolání a komunitním rozlišování pak pojednávají poslední tři kapitoly.

Refugium, brož., A5, 102 stran, 90 Kč

Vilém Hünnemann: OTEC VYHOŠTĚNÝCH

Známé vyprávění ze života hrdiny křesťanské lásky P. Damiána de Veuster. Příběh kněze, který odešel na ostrov smrti, aby tam sloužil Kristu v jeho nejmenších bratřích. Na Molokai se staral o malomocné, aby nakonec sám na svém těle zakusil, co toto utrpení obnáší. Text doplňují fotografie z archivu generálního domu Kongregace Nejsvětějších Srdcí v Římě.

Cor Jesu, 3. vydání, brož., A5, 200 stran, 139 Kč

AUDIOKAZETY

VEKA: ŘEKA RADOSTI

Kapela z královéhradecké diecéze zde představuje křesťanské písně, které natočila v Ostravě ve studiu Centrostudio ve spolupráci se studiem Telepáce.

39 minut, MC - 120 Kč, možno i CD-ROM - 220 Kč

ČESKÁ MŠE SVATÁ

Veřejná nahrávka (10. února 2002) z kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Celebrique P. Ing. Miloslav Fiala OPraem., na varhany hraje Petr Veselý, sborový zpěv Šedé sestry svatého Františka a lid, zvuk Bohumil Jiříčka. Záznam pořídilo Rozhlasové studio Veritas České dominikánské provincie, připravil Antonín Nový.

85 minut, 149 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.